
Shrimad Bhagavata Mahatmyam

श्रीमद्भागवतमाहात्म्यम्

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatamAhAtmyam

File name : bhagpur-00-mahatmyam.itx

Category : purana, shrimadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

May 15, 2025

sanskritdocuments.org

Shrimad Bhagavata Mahatmyam

श्रीमद्भागवतमाहात्म्यम्

Shrimad Bhagavata Mahatmyam

श्रीमद्भागवतमाहात्म्यम्

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

कृष्णं नारायणं वन्दे कृष्णं वन्दे व्रजप्रियम् ।
कृष्णं द्वैपायनं वन्दे कृष्णं वन्दे पृथासुतम् ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

सखिदानन्दरुपाय विश्वोत्पत्त्यादिभेदे ।
तापत्रयविनाशाय श्रीकृष्णाय वयं नुमः ॥ १ ॥

यं प्रव्रजन्तमनपेतमपेतकृत्यं
द्वैपायनो विरडकातर आजुडाव ।
पुत्रेति तन्मयतया तरवोऽभिनेद्युः
तं सर्वभूतहृद्यं मुनिमानतोऽस्मि ॥ २ ॥

नैमिषे सूतमासीनमभिवाद्य मलामतिम् ।
कथामृतरसास्वादकुशलः शौनकोऽब्रवीत् ॥ ३ ॥

शौनक उवाच
अज्ञानध्वान्तविध्वंसकोटिसूर्यसमप्रभ ।
सूताभ्याखि कथासारं मम कर्णरसायनम् ॥ ४ ॥

भक्तिज्ञानविरागामो विवेको वर्धते मलान् ।
मायामोहनिरासश्च वैष्णवैः कियते कथम् ॥ ५ ॥

छल धोरे कलौ प्रायो जुवश्चासुरतां गतः ।
कलेशाङ्गान्तस्य तस्यैव शोधने किं परायणम् ॥ ६ ॥

श्रेयसां यद्भवेश्छ्रेयः पावनानां च पावनम् ।
कृष्णप्राप्तिकरं शश्वत्साधनं तद्द्रदाधुना ॥ ७ ॥

चिन्तामणिर्लोकसुभं सुरद्रुः स्वर्गसम्पदम् ।
प्रयच्छति गुरुः प्रीतो वैकुण्ठं योगिदुर्लभम् ॥ ८ ॥

सूत उवाच

प्रीतिः शौनक चित्ते ते ह्यतो वय्मि विचार्यथ ।
सर्वसिद्धान्तनिष्पन्नं संसारभयनाशनम् ॥ ९ ॥

भक्त्योषधवर्धनं यथ्य कृष्णसन्तोषहेतुकम् ।
तदहं तेऽभिधास्यामि सावधानतया शृणु ॥ १० ॥

कालव्यालमुभग्रासत्रासनिर्णेशहेतवे ।
श्रीमद्भागवतं शास्त्रं कलौ कीरेण भाषितम् ॥ ११ ॥

अेतस्मादपरं किञ्चिन्मनःशुद्ध्यै न विद्यते ।
जन्मान्तरे भवेत्युत्थं तदा भागवतं लभेत् ॥ १२ ॥

परीक्षिते कथां वक्तुं सभायां संस्थिते शुके ।
सुधाङ्गुलं गृहीत्वैव देवास्तत्र समागमन् ॥ १३ ॥

शुकं नत्वावदन् सर्वे स्वकार्यकुशलाः सुराः ।
कथासुधां प्रयच्छस्व गृहीत्वैव सुधामिमाम् ॥ १४ ॥

अेवं विनिमये जाते सुधा राज्ञा प्रपीयताम् ।
प्रपास्यामो वयं सर्वे श्रीमद्भागवतामृतम् ॥ १५ ॥

क्व सुधा क्व कथा लोके क्व कायः क्व मणिर्महान् ।
अहमरातो विचार्यैवं तदा देवान् जडास ह ॥ १६ ॥

अभक्तांस्तांश्च विज्ञाय न ददौ स कथामृतम् ।
श्रीमद्भागवती वार्ता सुराणामपि दुर्लभा ॥ १७ ॥

राज्ञो मोक्षं तथा वीक्ष्य पुरा घातापि विस्मितः ।
सत्यलोके तुलां बद्ध्वातोलयत्साधनान्यजः ॥ १८ ॥

लघून्चन्यानि जातानि गौरवेण छेदं महत् ।
तदा ऋषिगणाः सर्वे विस्मयं परमं ययुः ॥ १९ ॥

मेनिरे भगवद्रूपं शास्त्रं भागवतं कलौ ।
पठनाच्छ्रवाणोऽसद्यो वैकुण्ठकूलदायकम् ॥ २० ॥

समाहेन श्रुतं यैतत्सर्वथा मुक्तिदायकम् ।

सनकाद्यैः पुरा प्रोक्तं नारदाय दयापरैः ॥ २१ ॥

यद्यपि ब्रह्मसम्बन्धाच्छ्रुतमेतत्सुरर्षिणा ।

समाह्वयवर्णविधिः कुमारैस्तस्य भाषितः ॥ २२ ॥

शौनक उवाच

लोकविग्रहमुक्तस्य नारदस्यास्थिरस्य च ।

विधिश्रवे कुतः प्रीतिः संयोगः कुत्र तैः सह ॥ २३ ॥

सूत उवाच

अत्र ते कीर्तयिष्यामि भक्तियुक्तं कथानकम् ।

शुकेन मम यत्प्रोक्तं रढः शिष्यं विचार्य च ॥ २४ ॥

येकदा हि विशालायां यत्वार ऋषयोऽमलाः ।

सत्सङ्गार्थं समायाता दृष्टुस्तत्र नारदम् ॥ २५ ॥

कुमारा उच्युः

कथं ब्रह्मन् दीनमुष्णः कुतश्चिन्तातुरो भवान् ।

त्वरितं गम्यते कुत्र कुतश्चागमनं तव ॥ २६ ॥

धृष्टान् शून्यचित्तोऽसि गतवित्तो यथा जनः ।

तवेदं मुक्तसङ्गस्य नोचितं वद कारणम् ॥ २७ ॥

नारद उवाच

अहं तु पृथिवीं यातो ज्ञात्वा सर्वोत्तमामिति ।

पुष्करं च प्रयागं च काशीं गोदावरीं तथा ॥ २८ ॥

हरिक्षेत्रं कुरुक्षेत्रं श्रीरङ्गं सेतुबन्धनम् ।

अेवमादिषु तीर्थेषु ब्रह्ममाहा एतस्ततः ॥ २९ ॥

नापश्यं कुत्रचिच्छर्म मनःसन्तोषकारकम् ।

कलिनाधर्ममित्रेण धरेयं बाधिताधुना ॥ ३० ॥

सत्यं नास्ति तपः शौचं दया दानं न विद्यते ।

उदरभ्रमण्डलो ज्ञवा वराकाः कूटभाषिणः ॥ ३१ ॥

मन्दः सुमन्दमतथो मन्दभाग्या ङ्युपद्रुताः ।

पाप्माङ्गनिरताः सन्तो विरक्ताः सपरिग्रहाः ॥ ३२ ॥

तरुणीप्रभुता गेहे श्यालको बुद्धिदायकः ।

कन्याविष्कथिणो लोभाद्दम्पतीनां य कल्हनम् ॥ ३३ ॥

आश्रमा यवनै रुद्धास्तीर्थानि सरितस्तथा ।

द्वेवतायतनान्यत्र दृष्टैर्नष्टानि भूरिशः ॥ ३४ ॥

न योगी नैव सिद्धो वा न ज्ञानी सत्कियो नरः ।

कलिदावानलेनाद्य साधनं भस्मतां गतम् ॥ ३५ ॥

अट्टशूला जनपदाः शिवशूला द्विजातयः ।

कामिन्यः केशशूलिन्यः सम्भवन्ति कलाविड ॥ ३६ ॥

अेवं पश्यन् कलेर्दोषान् पर्यटन्नवनीमडम् ।

यामुनं तटमापन्नो यत्र लीला उदरेरभूत् ॥ ३७ ॥

तत्राश्चर्यं मया दृष्टं श्रूयतां तन्मुनीश्वराः ।

अेका तु तरुणी तत्र निषण्णा भिन्नमानसा ॥ ३८ ॥

वृद्धौ द्वौ पतितौ पार्श्वे निःश्रसन्तावयेतनौ ।

शुश्रूषन्ती प्रबोधन्ती रुदती य तयोः पुरः ॥ ३९ ॥

दश द्दिक्षु निरीक्षन्ती रक्षितारं निजं वपुः ।

वीज्यमाना शतस्त्रीभिर्बोध्यमाना मुहुर्मुहुः ॥ ४० ॥

दृष्ट्वा दूराद्गतः सोऽहं कौतुकेन तदन्तिकम् ।

मां दृष्ट्वा योत्थिता भाला विह्वला याश्रवीद्रयः ॥ ४१ ॥

भालोवाय

भो भोः साधो क्षणं तिष्ठ मस्थिन्तामपि नाशय ।

दर्शनं तव लोकस्य सर्वथाघडरं परम् ॥ ४२ ॥

अडुथा तव वाक्येन दुःखशान्तिर्भविष्यति ।

यदा भाग्यं भवेद्भूरि भवतो दर्शनं तदा ॥ ४३ ॥

नारद उवाच

कासि त्वं काविमौ येमा नार्यः काः पद्मलोचनाः ।

वद देवि सविस्तारं स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥ ४४ ॥

भालोवाय

अहं भक्तिरिति प्याता धर्मौ मे तनयौ मती ।

ज्ञानवैराग्यनामानौ कालयोगेन जर्जरौ ॥ ४५ ॥

गङ्गाधाः सरितश्चेमा मत्सेवार्थं समागताः ।
 तथापि न य मे श्रेयः सेवितायाः सुरैरपि ॥ ४६ ॥
 धर्माणां शृणु मद्गतां सचित्तस्त्वं तपोधन ।
 वार्ता मे वितताप्यस्ति तां श्रुत्वा सुभमावळ ॥ ४७ ॥
 उत्पन्ना द्रविडे साहं वृष्टिं कर्णाटके गता ।
 क्वचित्कवचिन्मडाराष्ट्रे गुर्जरे शृण्वतां गता ॥ ४८ ॥
 तत्र घोरकलेर्योगात्पाप्माण्डैः भङ्गिताङ्गका ।
 दुर्भलाहं चिरं याता पुत्राभ्यां सह मन्दताम् ॥ ४९ ॥
 वृन्दावनं पुनः प्राप्य नवीनेव सुरपिण्डी ।
 जाताहं युवती सम्यक्प्रेष्ठरुपा तु साम्प्रतम् ॥ ५० ॥
 धर्मौ तु शयितावत्र सुतौ मे क्लिश्यतः श्रमात् ।
 धर्मं स्थानं परित्यज्य विद्वेशं गम्यते मया ॥ ५१ ॥
 जरठत्वं समायातौ तेन दुःखेन दुःखिता ।
 साहं तु तरुणी कस्मात्सुतौ वृद्धाविमौ कुतः ॥ ५२ ॥
 त्रयाणां सहचारित्वाद्द्वैपरीत्यं कुतः स्थितम् ।
 घटते जरठा माता तरुणौ तनयाविति ॥ ५३ ॥
 अतः शोचामि यात्मानं विस्मयाविष्टमानसा ।
 वद योगनिधे धीमन् कारुणं यात्र किं भवेत् ॥ ५४ ॥
 नारद उवाच
 ज्ञानेनात्मनि पश्यामि सर्वमेतत्तवानधे ।
 न विषादस्त्वया कार्थो हरिः शं ते करिष्यति ॥ ५५ ॥
 सूत उवाच
 क्षणमात्रेण तज्ज्ञात्वा वाक्यमूये मुनीश्वरः ॥ ५६ ॥
 नारद उवाच
 शृणुष्व्वावळिता बाले युगोऽयं दारुणः कलिः ।
 तेन लुप्तः सदायारो योगमार्गस्तपांसि च ॥ ५७ ॥
 जना अघासुरायन्ते शाठ्यदुष्कर्मकारिणः ।
 धृष्ट सन्तो विधीन्ति प्रदुष्यन्ति ह्यसाधवः ।

धत्ते धैर्यं तु यो धीमान् स धीरः पण्डितोऽथवा ॥ ५८ ॥

अस्मृश्यानवलोकयेयं शेषभारकरी धरा ।

वर्षे वर्षे कृमाज्जता मङ्गलं नापि दृश्यते ॥ ५९ ॥

न त्वामपि सुतैः साकं कोऽपि पश्यति साम्प्रतम् ।

उपेक्षितानुरागान्धैर्जर्जरत्वेन संस्थिता ॥ ६० ॥

वृन्दावनस्य संयोगात्पुनस्त्वं तरुणी नवा ।

धन्यं वृन्दावनं तेन भक्तिर्नृत्यति यत्र य ॥ ६१ ॥

अत्रेमौ ग्राहकाभावान्न जरामपि मुञ्चतः ।

किञ्चिदात्मसुभनेऽप्रसुप्तिर्मन्यतेऽनयोः ॥ ६२ ॥

भक्तिरुवाच

कथं परीक्षिता राज्ञा स्थापितो ऽयशुचिः कलिः ।

प्रवृत्ते तु कलौ सर्वसारः कुत्र गतो मडान् ॥ ६३ ॥

करुणापरेण उरिणाभ्यधर्मः कथमीक्ष्यते ।

धर्मं मे संशयं छिन्धि त्वद्वाया सुभितास्म्यडम् ॥ ६४ ॥

नारद उवाच

यदि पृष्टस्त्वया बाले प्रेमतः श्रवणं कुरु ।

सर्वं वक्ष्यामि ते भद्रे कश्मलं ते गमिष्यति ॥ ६५ ॥

यदा मुकुन्दो भगवान् क्षमां त्यक्त्वा स्वपदं गतः ।

तद्दिनात्कलिरायातः सर्वसाधनभाधकः ॥ ६६ ॥

दृष्टो दिग्विजये राज्ञा दीनवच्छरणं गतः ।

न मया मारणीयोऽयं सारङ्ग एव सारभुक् ॥ ६७ ॥

यत्कलं नास्ति तपसा न योगेन समाधिना ।

तत्कलं लभते सम्यक्कलौ केशवकीर्तनात् ॥ ६८ ॥

अेकाकारं कलिं दृष्ट्वा सारवत्सारनीरसम् ।

विषण्णुरातः स्थापितवान् कलिजानां सुभाय य ॥ ६९ ॥

कुकर्माथरणात्सारः सर्वतो निर्गतोऽधुना ।

पदार्थाः संस्थिता भूमौ बीजडीनास्तुषा यथा ॥ ७० ॥

विप्रैर्भागवती वार्ता गेहे गेहे जने जने ।

कारिता कणालोभेन कथासारस्ततो गतः ॥ ७१ ॥

अत्युग्रभूरिकर्माणो नास्तिका रौरवा जनाः ।

तेऽपि तिष्ठन्ति तीर्थेषु तीर्थसारस्ततो गतः ॥ ७२ ॥

कामक्रोधमडालोभतृष्णाव्याकुलयेतसः ।

तेऽपि तिष्ठन्ति तपसि तपःसारस्ततो गतः ॥ ७३ ॥

मनसश्चाजयाल्लोभाद्भ्रमात्पाप्माऽसंश्रयात् ।

शास्त्रानभ्यसनाच्चैव ध्यानयोगकृलं गतम् ॥ ७४ ॥

पण्डितास्तु कलत्रेण रमन्ते मलिषा एव ।

पुत्रस्थोत्पादने दक्षा अदक्षा मुक्तिसाधने ॥ ७५ ॥

न हि वैष्णवता कुत्र सम्प्रदायपुरःसरा ।

अेवं प्रलयतां प्राप्नो वस्तुसारः स्थले स्थले ॥ ७६ ॥

अयं तु युगधर्मो हि वर्तते कस्य दूषणम् ।

अतस्तु पुण्डरीकाक्षः सलते निकटे स्थितः ॥ ७७ ॥

सूत उवाच

एति तद्भयनं श्रुत्वा विस्मयं परमं गता ।

भक्तिरूपे वयो भूयः श्रूयतां तच्च शौनक ॥ ७८ ॥

भक्तिरुवाच

सुरर्षे त्वं हि धन्योऽसि मद्भाग्येन समागतः ।

साधूनां दर्शनं लोके सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ ७९ ॥

जयति जगति मायां यस्य कायाधवस्ते

वचनरचनमेकं केवलं याकलय्य ।

ध्रुवपदमपि यातो यत्कृपातो ध्रुवोऽयं

सकलकुशलपात्रं ब्रह्मपुत्रं नतास्मि ॥ ८० ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उत्तरण्ण्डे श्रीमद्भागवतमहात्म्ये

भक्तिनारदसमागमो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

नारद उवाच

वृथा भेद्यसे बाले अहो चिन्ताऽऽतुरा कथम् ।

श्रीकृष्णायराज्ञाम्भोजं स्मर दृग्ं गमिष्यति ॥ १ ॥

द्रौपदी य परित्राता येन कौरवकश्मलात् ।

पालिता गोपसुन्दर्यः स कृष्णः क्वापि नो गतः ॥ २ ॥

त्वं तु भक्तिः प्रिया तस्य सततं प्राणतोऽधिका ।

त्वयाऽऽलूतस्तु भगवान् याति नीयगृहेष्वपि ॥ ३ ॥

सत्यादित्रियुगे बोधवैराग्यौ मुक्तिसाधकौ ।

कलौ तु केवला भक्तिर्ब्रह्मसायुज्यकारिणी ॥ ४ ॥

एति निश्चित्य सिद्धूषः सद्रूपां त्वां ससर्ज उ ।

परमानन्दचिन्मूर्तिः सुन्दरी कृष्णवल्लभाम् ॥ ५ ॥

भट्ट्याञ्जलिं त्वया पृष्टं किं करोमीति चैकदा ।

त्वां तदाऽऽज्ञापयत्कृष्णो मद्भक्तान् पोषयेति य ॥ ६ ॥

अङ्गीकृतं त्वया तद्वै प्रसन्नोऽभूद्भरिस्तदा ।

मुक्तिं दासीं ददौ तुभ्यं ज्ञानवैराग्यकाविमौ ॥ ७ ॥

पोषणं स्वेन रुपेण वैकुण्ठे त्वं करोषि य ।

भूमौ भक्तविपोषाय छायारूपं त्वया कृतम् ॥ ८ ॥

मुक्तिं ज्ञानं विरक्तिं य सख कृत्वा गता भुवि ।

कृतादिद्वापरस्थान्तं मडानन्देन संस्थिता ॥ ९ ॥

कलौ मुक्तिः क्षयं प्राप्ता पाप्मण्यमयपीडिता ।

त्वदाज्ञया गता शीघ्रं वैकुण्ठं पुनरेव सा ॥ १० ॥

स्मृता त्वयापि यात्रैव मुक्तिरायाति याति य ।

पुत्रीकृत्य त्वयेमौ य पार्श्वे स्वस्यैव रक्षितौ ॥ ११ ॥

उपेक्षातः कलौ मन्दौ वृद्धौ जातौ सुतौ तव ।

तथापि चिन्तां मुञ्च त्वमुपायं चिन्तयाम्यहम् ॥ १२ ॥

कलिना सदृशः कोऽपि युगो नास्ति वरानने ।
तस्मिंस्त्वां स्थापयिष्यामि गेहे गेहे जने जने ॥ १३ ॥

अन्यधर्मास्तिरस्कृत्य पुरस्कृत्य मडोत्सवान् ।
तदा नाडं उरेर्दासो लोके त्वां न प्रवर्तये ॥ १४ ॥

त्वदन्विताश्च ये शुवा भविष्यन्ति कलाविड ।
पापिनोऽपि गमिष्यन्ति निर्भयं कृष्णमन्दिरम् ॥ १५ ॥

येषां चित्ते वसेद्भक्तिः सर्वदा प्रेमरूपिणी ।
न ते पश्यन्ति कीनाशं स्वप्नेऽप्यमलमूर्तयः ॥ १६ ॥

न प्रेतो न पिशाचो वा राक्षसो वासुरोऽपि वा ।
भक्तियुक्तमनस्कानां स्पर्शने न प्रभुर्भवेत् ॥ १७ ॥

न तपोभिर्न वेदैश्च न ज्ञानेनापि कर्मणा ।
उरिर्लि साध्यते भक्त्या प्रमाणं तत्र गोपिकाः ॥ १८ ॥

नृणां जन्मसदस्रेण भक्तौ प्रीतिर्लि जायते ।
कलौ भक्तिः कलौ भक्तिर्भक्त्या कृष्णः पुरः स्थितः ॥ १९ ॥

भक्तिद्रोहकरा ये च ते सीदन्ति जगत्त्रये ।
दुर्वासा दुःखमापन्नः पुरा भक्तविनिन्दकः ॥ २० ॥

अलं प्रतैरलं तीर्थैरलं योगैरलं मणैः ।
अलं ज्ञानकथालापैर्भक्तिरेकैव मुक्तिदा ॥ २१ ॥

सूत उवाच
एति नारदनिर्णीतं स्वमाहात्म्यं निशम्य सा ।
सर्वाङ्गपुष्टिसंयुक्ता नारदं वाक्यमब्रवीत् ॥ २२ ॥

भक्तिरुवाच
अहो नारद धन्योऽसि प्रीतिस्ते मयि निश्चला ।
न कदाचिद्धिमुञ्चामि चित्ते स्थास्यामि सर्वदा ॥ २३ ॥

कृपालुना त्वया साधो मद्भाधा ध्वंसिता क्षणात् ।
पुत्रयोश्चेतना नास्ति ततो बोधय बोधय ॥ २४ ॥

सूत उवाच

तस्या वयः समाकल्प्यं कारुण्यं नारदो गतः ।

तयोर्बोधनमारेभे करारोण विमर्दयन् ॥ २५ ॥

मुपं संयोज्य कर्णान्ते शब्दमुख्यैः समुच्चरन् ।

ज्ञान प्रबुद्ध्यातां शीघ्रं देवैराग्य प्रबुद्ध्याताम् ॥ २६ ॥

वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्मुहुर्मुहुः ।

बोधमानौ तदा तेन कथञ्चिद्योत्थितौ बलात् ॥ २७ ॥

नेत्रैरनवलोकन्तौ जृम्भन्तौ सालसावुभौ ।

बकवत्पलितौ प्रायः शुष्ककाष्ठसमाङ्गकौ ॥ २८ ॥

क्षुक्षामौ तौ निरीक्ष्यैव पुनः स्वापपरायणौ ।

ऋषिश्चिन्तापरो जातः किं विधेयं मयेति य ॥ २९ ॥

अखो निद्रा कथं याति वृद्धत्वं य मङ्गतरम् ।

चिन्तयन्निति गोविन्दं स्मारयामास भार्गव ॥ ३० ॥

व्योमवाणी तद्वैवाभून्मा ऋषे भिद्यतामिति ।

उद्यमः सङ्कलस्तेऽयं भविष्यति न संशयः ॥ ३१ ॥

येतदर्थं तु सत्कर्म सुरर्षे त्वं समाचर ।

तत्ते कर्माभिधास्यन्ति साधवः साधुभूषणाः ॥ ३२ ॥

सत्कर्मणि कृते तस्मिन् सनिद्रा वृद्धतानयोः ।

गमिष्यति क्षणाद्भक्तिः सर्वतः प्रसिष्यति ॥ ३३ ॥

धत्याकाशवयः स्पष्टं तत्सर्वैरपि विश्रुतम् ।

नारदो विस्मयं लेभे नेदं ज्ञातमिति ब्रुवन् ॥ ३४ ॥

नारद उवाच

अनयाऽऽकाशावाण्यापि गोप्यत्वेन निरूपितम् ।

किं वा तत्साधनं कार्यं येन कार्यं भवेत्तयोः ॥ ३५ ॥

क्य भविष्यन्ति सन्तस्ते कथं दास्यन्ति साधनम् ।

मयात्र किं प्रकर्तव्यं यद्दुक्तं व्योमभाषया ॥ ३६ ॥

सूत उवाच

तत्र द्वावपि संस्थाप्य निर्गतौ नारदो मुनिः ।

तीर्थं तीर्थं विनिष्कम्य पृथ्छन्मार्गं मुनीश्वरान् ॥ ३७ ॥

वृत्तान्तः श्रूयते सर्वैः किञ्चिन्निश्चित्य नोच्यते ।

असाध्यं केचन प्रोयुर्दुर्ज्ञेयमिति थापरे ।

भूडीभूतास्तथान्ये तु कियन्तस्तु पलायिताः ॥ ३८ ॥

डाडाकारो मडानासीत्त्रैलोक्ये विस्मयावहः ।

वेदवेदान्तघोषैश्च गीतापाठैर्विबोधितम् ॥ ३९ ॥

भक्तिज्ञानविरागाणां नोदतिष्ठत्त्रिकं यदा ।

उपायो नापरोऽस्तीति कर्णो कर्णोऽजपञ्चनाः ॥ ४० ॥

योगिना नारदेनापि स्वयं न ज्ञायते तु यत् ।

तत्कथं शक्यते वक्तुमितरैरिह मानुषैः ॥ ४१ ॥

अेवमृषिगणैः पृष्टैर्निर्णीयोक्तं दुरासदम् ॥ ४२ ॥

ततश्चिन्तातुरस्सोऽथ बधरीवनमागतः ।

तपश्चरामि यात्रेति तदर्थं कृतनिश्चयः ॥ ४३ ॥

तावद्दर्शं पुरतः सनकादीन्मुनीश्वरान् ।

कोटिसूर्यसमाभासानुवाय मुनिसत्तमः ॥ ४४ ॥

नारद उवाच

धृष्टकीर्णो भूरिभागेन भवद्भिः सङ्गमोऽभवत् ।

कुमारा भूयतां शीघ्रं कृपां कृत्वा ममोपरि ॥ ४५ ॥

भवन्तो योगिनः सर्वे बुद्धिमन्तो बहुश्रुताः ।

पञ्चलायनसंयुक्ताः पूर्वेषामपि पूर्वजाः ॥ ४६ ॥

सदा वैकुण्ठनिलया हरिकीर्तनतत्पराः ।

लीलामृतरसोन्मत्ताः कथामत्रैकशृण्विनः ॥ ४७ ॥

हरिः शरणाभेवं हि नित्यं येषां मुग्धे वयः ।

अतः कालसमादिष्टा जरा युष्मान्त्र बाधते ॥ ४८ ॥

येषां भ्रूलङ्गमात्रेण द्वारपालौ हरेः पुरा ।

भूमौ निपतितौ सद्यो यत्कृपातः पुरं गतौ ॥ ४९ ॥

अहो भाग्यस्य योगेन दर्शनं भवतामिह

अनुग्रहस्तु कर्तव्यो मयि दीने दयापरैः ॥ ५० ॥

अशरीरगिरोक्तं यत्तत्किं साधनमुच्यतां

अनुष्ठेयं कथं तावत्प्रब्रुवन्तु सविस्तरम् ॥ ५१ ॥

भक्तिज्ञानविरागाणां सुभक्त्यधेते कथम् ।
स्थापनं सर्ववर्णेषु प्रेमपूर्वं प्रथमतः ॥ ५२ ॥

कुमारा उच्युः

मा चिन्तां कुरु देवर्षे उर्षं चित्ते समावह ।
उपायः सुभसाध्योऽत्र वर्तते पूर्व एव हि ॥ ५३ ॥

अहो नारद धन्योऽसि विरक्तानां शिरोमणिः
सदा श्रीकृष्णदासानामग्राणीर्योगभास्करः ॥ ५४ ॥

त्वयि चित्रं न मन्तव्यं भक्त्यर्थमनुवर्तिनि ।
घटते कृष्णदासस्य भक्तेः संस्थापना सदा ॥ ५५ ॥

ऋषिभिर्बलवो लोके पन्थानः प्रकटीकृताः ।
श्रमसाध्याश्च ते सर्वे प्रायः स्वर्गकृत्प्रदाः ॥ ५६ ॥

वैकुण्ठसाधकः पन्था स तु गोप्यो हि वर्तते ।
तस्योपदेष्टा पुरुषः प्रायो भाग्येन लभ्यते ॥ ५७ ॥

सत्कर्म तव निर्दिष्टं व्योमवाया तु यत्पुरा ।
तदुच्यते शृणुष्वामि स्थिरचित्तः प्रसन्नधीः ॥ ५८ ॥

द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथापरे ।
स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च ते तु कर्मविसूयकाः ॥ ५९ ॥

सत्कर्मसूयको नूनं ज्ञानयज्ञः स्मृतो बुधैः ।
श्रीमद्भागवतालापः स तु गीतः शुकादिभिः ॥ ६० ॥

भक्तिज्ञानविरागाणां तद्दोषेण बलं महत् ।
प्रजिष्यति द्वयोः कथं सुभं भक्तोर्भविष्यति ॥ ६१ ॥

प्रलयं हि गमिष्यन्ति श्रीमद्भागवतध्वनेः ।
कलेर्दोषा एते सर्वे सिंहाशब्दाद्भृङ्गा एव ॥ ६२ ॥

ज्ञानवैराग्यसंयुक्ता भक्तिः प्रेमरसावहा ।
प्रतिगोळं प्रतिजनं ततः कीडां कश्चिष्यति ॥ ६३ ॥

नारद उवाच

वेदवेदान्तधोषैश्च गीतापाठैः प्रबोधितम् ।

भक्तिज्ञानविरागाणां नोदतिष्ठत्त्रिकं यदा ॥ ६४ ॥

श्रीमद्भागवतालापात्तत्कथं बोधमेष्यति ।

तत्कथासु तु वेदार्थः श्लोके श्लोके पदे पदे ॥ ६५ ॥

छिन्दन्तु संशयं ह्येनं भवन्तोऽभोधदर्शनाः ।

विलम्बो नात्र कर्तव्यः शरणागतवत्सलाः ॥ ६६ ॥

कुमारा उच्युः

वेदोपनिषदां साराज्जाता भागवती कथा ।

अत्युत्तमा ततो भाति पृथग्भूता कृत्वाकृतिः ॥ ६७ ॥

आमूलाग्रं रसस्तिष्ठन्नास्ते न स्वाद्यते यथा ।

स भूयः सम्पृथग्भूतः कृते विश्वमनोहरः ॥ ६८ ॥

यथा द्रुग्धे स्थितं सर्पिर्न स्वादायोपकल्पते ।

पृथग्भूतं हि तद्रूप्यं देवानां रसवर्धनम् ॥ ६९ ॥

छक्ष्णामादिमध्यान्तं शर्करा व्याप्य तिष्ठति ।

पृथग्भूता य सा मिष्टा तथा भागवती कथा ॥ ७० ॥

छदं भागवतं नाम पुराणं ब्रह्मसम्मितम् ।

भक्तिज्ञानविरागाणां स्थापनाय प्रकाशितम् ॥ ७१ ॥

वेदान्तवेदसुस्नाते गीताया अपि कर्तरि ।

परितापवती व्यासे मुख्यत्यज्ञानसागरे ॥ ७२ ॥

तदा त्वया पुरा प्रोक्तं यतुःश्लोकसमन्वितम् ।

तदीयश्रवणात्सद्यो निर्बाधो बाहुरायणः ॥ ७३ ॥

तत्र ते विस्मयः केन यतः प्रश्नकरो भवान् ।

श्रीमद्भागवतं श्राव्यं श्लोकदुःखविनाशनम् ॥ ७४ ॥

नारद उवाच

यदर्शनं य विनिन्दन्त्यशुभानि सद्यः

श्रेयस्तनोति भवद्दुःखवार्दितानाम् ।

निःशेषशेषमुपगीतकथैकपानाः

प्रेमप्रकाशकृतये शरणां गातोऽस्मि ॥ ७५ ॥

भाग्योदयेन बहुजन्मसमार्जितेन

सत्सङ्गं च लभते पुरुषो यदा वै ।
अज्ञानछेदुकृतमोहमदान्धकार-
नाशविधाय छि तदोदयते विवेकः ॥ ७६ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उत्तरखण्डे श्रीमद्भागवतमाहात्म्ये
कुमारनारदसंवाद्ये नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः - ३ ॥

नारद उवाच
ज्ञानयज्ञं करिष्यामि शुक्रशास्त्रकथोज्ज्वलम् ।
भक्तिज्ञानविरागाणां स्थापनार्थं प्रयत्नतः ॥ १ ॥
कुत्र कार्यो मया यज्ञः स्थलं तद्वाच्यतामिह ।
महिमा शुक्रशास्त्रस्य वक्तव्यो वेदपारगैः ॥ २ ॥
डियद्भिर्दिवसैः श्राव्या श्रीमद्भागवती कथा ।
को विधिस्तत्र कर्तव्यो ममेदं ब्रुवतामितः ॥ ३ ॥
कुमारा उच्युः
शृणु नारद वक्ष्यामो विनम्राय विवेकिने ।
गङ्गाद्वारसमीपे तु तटमानन्दनामकम् ॥ ४ ॥
नानाऋषिगणैर्जुष्टं देवसिद्धनिषेवितम् ।
नानातरुलताऽऽकीर्णं नवकोमलवालुकम् ॥ ५ ॥
रम्यमेकान्तदेशस्थं लेमपद्मसुसौरभम् ।
यत्समीपस्थज्जवानां वैरं येतसि न स्थितम् ॥ ६ ॥
ज्ञानयज्ञस्त्वया तत्र कर्तव्यो ऽप्यप्रयत्नतः ।
अपूर्वरसरूपा य कथा तत्र भविष्यति ॥ ७ ॥
पुरःस्थं निर्बलं यैव जराज्जुर्लकलेवरम् ।
तद्द्वयं च पुरस्कृत्य भक्तिस्तत्रागमिष्यति ॥ ८ ॥

यत्र भागवती वार्ता तत्र भक्त्यादिकं व्रजेत् ।
कथाशब्दं समाकर्ष्य तत्रिकं तरुणायते ॥ ९८ ॥

सूत उवाच
अवेमुक्त्वा कुमारास्ते नारदेन समं ततः ।
गङ्गातटं समाजग्मुः कथापानाय सत्पराः ॥ १० ॥

यदा यातास्तटं ते तु तदा कोलाहलोऽप्यभूत्
भूर्लोकं देवलोकं च ब्रह्मलोकं तथैव च ॥ ११ ॥

श्रीमद्भागवतपीयूषपानाय रसवम्पटाः ।
धावन्तोऽप्याययुः सर्वे प्रथमं ये च वैष्णवाः ॥ १२ ॥

भृगुर्वसिष्ठश्च्यवनश्च गौतमो
मेधातिथिर्देवलदेवरातौ ।
रामस्तथा गाधिसुतश्च शाकलो
भृङ्गुपुत्रानिजपिप्पवादाः ॥ १३ ॥

योगेश्वरौ व्यासपराशरौ च
छायाशुको जाजलिङ्गमुष्याः ।
सर्वेऽप्यमी मुनिगणाः सङ्पुत्रशिष्याः
स्वस्त्रीभिराययुरतिप्राणयेन युक्ताः ॥ १४ ॥

वेदान्तानि च वेदाश्च मन्त्रास्तन्त्राः समूर्तयः ।
दशसप्तपुराणानि षट्शास्त्राणि तथाऽऽययुः ॥ १५ ॥

गङ्गाद्याः सरितस्तत्र पुष्करादिसरांसि च ।
क्षेत्राणि च दिशः सर्वा दृष्टकादिवनानि च ॥ १६ ॥

नगाद्यो ययुस्तत्र देवगन्धर्वदानवाः ।
गुरुत्वात्तत्र नायातान् भृगुः सम्बोध्य यानयत् ॥ १७ ॥

दीक्षिता नारदेनाथ दत्तमासनमुत्तमम् ।
कुमारा वन्दिता सर्वैर्निषेद्दुःकृष्णतत्पराः ॥ १८ ॥

वैष्णवाश्च विरक्ताश्च न्यासिनो ब्रह्मचारिणः ।
भुज्जभागे स्थितास्ते च तदग्रे नारदः स्थितः ॥ १९ ॥

श्रेयसाग्रे ऋषिगणस्तदन्त्यत्र द्विवीकसः ।

वेद्योपनिषदोऽन्यत्र तीर्थाऽन्यत्र स्त्रियोऽन्यतः ॥ २० ॥

जयशब्दो नमःशब्दः शङ्खशब्दस्तथैव य ।

यूर्वालाजा प्रसूनानां निक्षेपः सुमहानभूत् ॥ २१ ॥

विमानानि समारुह्य क्रियन्तो देवनायकाः ।

कल्पवृक्षप्रसूनैस्तान् सर्वास्तत्र समाकिरन् ॥ २२ ॥

सूत उवाच

अेवं तेष्वेकचित्तेषु श्रीमद्भागवतस्य य ।

माहात्म्यमूचिरे स्पष्टं नारदाय महात्मने ॥ २३ ॥

कुमारा उच्युः

अथ ते वार्यतेऽस्माभिर्महिमा शुक्रशास्त्रजः ।

यस्य श्रवणमात्रेण मुक्तिः करतले स्थिता ॥ २४ ॥

सदा सेव्या सदा सेव्या श्रीमद्भागवती कथा ।

यस्याः श्रवणमात्रेण हरिश्चित्तं समाश्रयेत् ॥ २५ ॥

ग्रन्थोऽष्टादशशालस्रो द्वादशस्कन्धसम्मितः ।

परीक्षिञ्छुक्रसंवादः शृणु भागवतं य यत् ॥ २६ ॥

तावत्संसारयुक्तेऽस्मिन् भ्रमतेऽज्ञानतः पुमान् ।

यावत्कर्णगता नास्ति शुक्रशास्त्रकथा क्षणम् ॥ २७ ॥

किं श्रुतेर्भङ्गुभिः शास्त्रैः पुराणैश्च भ्रमावडैः ।

अेकं भागवतं शास्त्रं मुक्तिदानेन गर्जति ॥ २८ ॥

कथा भागवतस्यापि नित्यं भवति यद्गुडे ।

तद्गुडं तीर्थरूपं छि वसतां पापनाशनम् ॥ २९ ॥

अश्वमेधसलस्राणि वाजपेयशतानि य ।

शुक्रशास्त्रकथायाश्च कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३० ॥

तावत्पापानि देहेऽस्मिन्निवसन्ति तपोधनाः ।

यावन्न श्रूयते सम्यक् श्रीमद्भागवतं नरैः ॥ ३१ ॥

न गङ्गा न गया काशी पुष्करं न प्रयागकम् ।

शुक्रशास्त्रकथायाश्च कृलेन समतां नयेत् ॥ ३२ ॥

श्लोकार्धं श्लोकपादं वा नित्यं भागवतोद्भवम् ।

पठस्व स्वमुपेनैव यदीच्छसि परां गतिम् ॥ ३३ ॥

वेदादिवेदमाता य पौरुषं सूक्तमेव य ।

त्रयी भागवतं यैव द्वादशाक्षरं एव य ॥ ३४ ॥

द्वादशात्मा प्रयागश्च कालः संवत्सरात्मकः ।

ब्राह्मणशास्त्राग्निहोत्रं य सुरभिर्द्वादशी तथा ॥ ३५ ॥

तुलसी य वसन्तश्च पुरुषोत्तम एव य ।

अतेषां तत्त्वतः प्राज्ञैर्न पृथग्भाव एष्यते ॥ ३६ ॥

यश्च भागवतं शास्त्रं वाचयेदर्थतोऽनिशम् ।

जन्मकोटिकृतं पापं नश्यते नात्र संशयः ॥ ३७ ॥

श्लोकार्धं श्लोकपादं वा पठेद्भागवतं य यः ।

नित्यं पुण्यमवाप्नोति राजसूयाश्चमेधयोः ॥ ३८ ॥

उक्तं भागवतं नित्यं कृतं य हरिचिन्तनम् ।

तुलसीपौषणं यैव धेनूनां सेवनं समम् ॥ ३९ ॥

अन्तकाले तु येनैव श्रूयते शुक्लशास्त्रवाङ् ।

प्रीत्या तस्यैव वैकुण्ठं गोविन्दोऽपि प्रयच्छति ॥ ४० ॥

डेमसिंहयुतं यैतद्वैष्णवाय ददाति यः ।

कृष्णेन सह सायुज्यं स पुमाँल्लभते ध्रुवम् ॥ ४१ ॥

आजन्ममात्रमपि येन शठेन किञ्चित्

चित्तं विधाय शुक्लशास्त्रकथा न पीता ।

याएडालवश्च भरवद्धत तेन नीतं

मिथ्या स्वजन्म जननीजनिदुःखभाजा ॥ ४२ ॥

श्रुवच्छ्रवो निगदितः स तु पापकर्मा

येन श्रुतं शुक्लथावयनं न किञ्चित् ।

धिक् तं नरं पशुसमं भुवि भाररुपं

अवेवं वदन्ति द्विवि देवसमाजमुष्याः ॥ ४३ ॥

दुर्लभैव कथा लोके श्रीमद्भागवतोद्भवत्वा ।

कोटिजन्मसमुत्थेन पुण्येनैव तु लभ्यते ॥ ४४ ॥

तेन योगनिधे धीमन् श्रोतव्या सा प्रयत्नतः ।

दिनानां नियमो नास्ति सर्वदा श्रवणं मतम् ॥ ४५ ॥

सत्येन ब्रह्मचर्येण सर्वदा श्रवणं मतम् ।

अशक्यत्वात्कलौ बोधो विशेषोऽत्र शुकाज्ञया ॥ ४६ ॥

मनोवृत्तिजयश्चैव नियमाश्रयणं तथा ।

दीक्षां कर्तुमशक्यत्वात्समाहश्रवणं मतम् ॥ ४७ ॥

श्रद्धातः श्रवणो नित्यं माघे तावद्धि यत्कलम् ।

तत्कलं शुकेदेवेन समाहश्रवणो कृतम् ॥ ४८ ॥

मनसश्चाजयाद्रोगात्पुंसां चैवायुषः क्षयात् ।

कलेर्दोषबहुत्वाच्च समाहश्रवणं मतम् ॥ ४९ ॥

यत्कलं नास्ति तपसा न योगेन समाधिना ।

अनायासेन तत्सर्वं समाहश्रवणो लभेत् ॥ ५० ॥

यज्ञाद्गर्जति समाहः समाहो गर्जति प्रतात् ।

तपसो गर्जति प्रोच्यैस्तीर्थान्नित्यं हि गर्जति ॥ ५१ ॥

योगाद्गर्जति समाहो ध्यानाज्ज्ञानाच्च गर्जति ।

हिं भ्रूमो गर्जनं तस्य रे रे गर्जति गर्जति ॥ ५२ ॥

शौनक उवाच

साश्चर्यमेतत्कथितं कथानकं

ज्ञानादिधर्मान् विगणाय साम्प्रतम् ।

निःश्रेयसे भागवतं पुराणं

जातं कुतो योगविद्यादिसूचकम् ॥ ५३ ॥

सूत उवाच

यदा कृष्णो धरां त्यक्त्वा स्वपदं गन्तुमुद्यतः ।

ओकादशं परिश्रुत्याप्युद्धवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ५४ ॥

उद्धव उवाच

त्वं तु यास्यसि गोविन्द भक्तकार्यं विधाय य ।

मन्थिते मडती यिन्ता तां श्रुत्वा सुभभावह ॥ ५५ ॥

आगतोऽयं कलिर्घोरो भविष्यन्ति पुनः भवाः ।

सत्सङ्गेनैव सन्तोऽपि गमिष्यन्त्युग्रतां यदा ॥ ५६ ॥

तदा भास्वती भूमिर्गोऽपेयं कमाश्रयेत् ।
 अन्यो न दृश्यते त्राता त्वत्तः कमललोचन ॥ ५७ ॥
 अतः सत्सु दयां कृत्वा भक्तवत्सल मा प्रज ।
 भक्तार्थं सगुणो जातो निराकारोऽपि यिन्मयः ॥ ५८ ॥
 त्वद्वियोगेन ते भक्ताः कथं स्थास्यन्ति भूतले ।
 निर्गुणोपासने कष्टमतः किञ्चिद्विचारय ॥ ५९ ॥
 धृत्युद्धववयः श्रुत्वा प्रभासेऽयिन्तयद्धरिः ।
 भक्तावलम्बनार्थाय किं विधेयं मयेति य ॥ ६० ॥
 स्वकीयं यद्भवेत्तेजस्तस्य भागवतेऽदधात् ।
 तिरोधाय प्रविष्टोऽयं श्रीमद्भागवतार्णवम् ॥ ६१ ॥
 तेनेयं वाज्मयी मूर्तिः प्रत्यक्षा वर्तते उरेः ।
 सेवनाच्छ्रवणात्पाठाद्दर्शनात्पापनाशिनी ॥ ६२ ॥
 समाश्रवणं तेन सर्वेभ्योऽध्यधिकं कृतम् ।
 साधनानि तिरस्कृत्य कलौ धर्मोऽयमीरितः ॥ ६३ ॥
 दुःखदारिद्र्यदौर्भाग्यपापप्रक्षालनाय य ।
 कामकोधजयार्थं छि कलौ धर्मोऽयमीरितः ॥ ६४ ॥
 अन्यथा वैष्णवी माया देवैरपि सुदुस्त्यजा ।
 कथं त्याज्या भवेत्पुम्भिः समाहोऽतः प्रकीर्तितः ॥ ६५ ॥
 सूत उवाच
 अ एवं नगाश्रवणोरुधर्मं
 प्रकाश्यमाने ऋषिभिः सभायाम् ।
 आश्चर्यमेकं समभूतदानीं
 तदुच्यते संशुशु शौनक त्वम् ॥ ६६ ॥
 भक्तिः सुतौ तौ तरुणौ गृहीत्वा
 प्रेमैकतया सलसाऽऽविरासीत् ।
 श्रीकृष्ण गोविन्द उरे मुरारे
 नाथेति नामानि मुहुर्वदन्ती ॥ ६७ ॥
 तां यागतां भागवतार्थभूषां

सुधारुवेषां दृशुः सदस्थाः ।
 कथं प्रविष्टा कथमागतयं
 मध्ये मुनीनामिति तर्कयन्तः ॥ ६८ ॥

उच्युः कुमारा वयनं तदानीं
 कथार्थतो निष्पतिताधुनेयम् ।
 अेवं गिरः सा ससुता निशाम्य
 सनत्कुमारं निजगाढ नम्रा ॥ ६९ ॥

भक्तिरुवाच
 भवद्भिरथैव कृतास्मि पुष्टा
 कलिप्रणष्टापि कथारसेन ।
 क्वाळं तु तिष्ठाम्यधुना ब्रुवन्तु
 ब्राह्मण एदं तां गिरमूचिरे ते ॥ ७० ॥

भक्तेषु गोविन्दसङ्गपङ्क्त्रीं
 प्रेमैकधर्त्रीं भवरोगलन्त्री ।
 सा त्वं य तिष्ठस्व सुधैर्यसंश्रया
 निरन्तरं वैष्णवमानसानि ॥ ७१ ॥

ततोऽपि दोषाः कलिजा एमे त्वां
 द्रष्टुं न शक्ताः प्रभवोऽपि लोके ।
 अेवं तदाज्ञावसरेऽपि भक्तिः
 तदा निषण्णा उरिदासयित्ते ॥ ७२ ॥

सकलभुवनमध्ये निर्धनास्तेऽपि धन्याः
 निवसति हृदि येषां श्रीहरेर्भक्तिरेका ।
 उरिरपि निजलोकं सर्वथातो विडाय
 प्रविशति हृदि तेषां भक्तिसूत्रोपनद्धः ॥ ७३ ॥

भूमोऽथ ते किमधिकं मडिमानमेवं
 ब्रह्मात्मकस्य भुवि भागवतामितस्य ।
 यत्संश्रयान्निगादिते लभते सुवक्ता
 श्रोतापि कृष्णसमतामलमन्यधर्मैः ॥ ७४ ॥

एति श्रीपद्मपुराणे उत्तरपार्श्वे श्रीमद्भागवतमाहात्म्ये
 भक्तिकष्टनिवर्तनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

सूत उवाच

अथ वैष्णवचित्तेषु दृष्ट्वा भक्तिमलौकिकीम् ।

निजलोकं परित्यज्य भगवान् भक्तवत्सलः ॥ १ ॥

वनमाली धनश्यामः पीतवासा मनोहरः ।

काञ्चीकलापरुचिरो लसन्मुकुटकुण्डलः ॥ २ ॥

त्रिभङ्गललितश्चारुकौस्तुभेन विराजितः ।

कोटिमन्मथलावण्यो हरिचन्दनचरितः ॥ ३ ॥

परमानन्दचिन्मूर्तिर्मधुरो मुरलीधरः ।

आविवेश स्वभक्तानां हृदयान्यमलानि च ॥ ४ ॥

वैकुण्ठवासिनो ये य वैष्णवा उद्धवाद्यः ।

तत्कथाश्रवणार्थं ते गूढरूपेण संस्थिताः ॥ ५ ॥

तदा जयजयारावो रसपुष्टिरलौकिकी ।

यूर्णप्रसूनवृष्टिश्च मुहुः शङ्खरवोऽप्यभूत् ॥ ६ ॥

तत्समासंस्थितानां च देहगोलात्मविस्मृतिः ।

दृष्ट्वा य तन्मयावस्थां नारदो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

अलौकिकोऽयं मलिमा मुनीश्वराः

समाह्वय्योऽद्य विलोकितो मया ।

भूढाः शठा ये पशुपक्षिणोऽत्र

सर्वेऽपि निष्पापतमा भवन्ति ॥ ८ ॥

अतो नृलोके ननु नास्ति किञ्चित्

चित्तस्य शोघाय कलौ पवित्रम् ।

अधौघविध्वंसकरं तथैव

कथासमानं भुवि नास्ति यान्यत् ॥ ८ ॥

के के विशुध्यन्ति वदन्तु मलयं
समाडयज्ञेन कथामयेन ।
कृपाबुभिर्लोकहितं विचार्य
प्रकाशितः कोऽपि नवीनमार्गः ॥ १० ॥

कुमारा ऋयुः
ये मानवाः पापकृतस्तु सर्वदा
सदा दुराचाररता विमार्गगाः ।
क्रोधान्निदग्धाः कुटिलाश्च कामिनः
समाडयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ ११ ॥

सत्येन लीनाः पितृमातृदूषका-
स्तृष्णाकुलाश्चाश्रमधर्मवर्जिताः ।
ये दाम्बिकाः मत्सरिणोऽपि हिंसकाः
समाडयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १२ ॥

पञ्चोत्रपापाश्लक्ष्मणकारिणः
कूराः पिशाचा एव निर्दयाश्च ये ।
ब्रह्मस्वपुष्टा व्यभियारकारिणः
समाडयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १३ ॥

कायेन वाचा मनसापि पातकं
नित्यं प्रकुर्वन्ति शठा लहेन ये ।
परस्वपुष्टा मलिना दुराशयाः
समाडयज्ञेन कलौ पुनन्ति ते ॥ १४ ॥

अत्र ते कीर्तयिष्याम षट्तिहासं पुरातनम् ।
यस्य श्रवणमात्रेण पापहानिः प्रजायते ॥ १५ ॥
तुङ्गभद्रातटे पूर्वमभूत्पत्तनमुत्तमम् ।
यत्र वार्णाः स्वधर्मेण सत्यसत्कर्मतत्पराः ॥ १६ ॥

आत्मदेवः पुरे तस्मिन् सर्ववेदविशारदः ।
श्रौतस्मार्तेषु निष्णातो द्वितीय एव भास्करः ॥ १७ ॥

भिक्षुको वित्तवाँल्लोके तन्प्रिया धुन्धुली स्मृता ।

स्ववाङ्मयापिका नित्यं सुन्दरी सुकुलोद्भवा ॥ १८ ॥

लोकवार्तारता कुरा प्रायशो बह्नुजल्पिका ।

शूरा य गृहकृत्येषु कृपणा कलहप्रिया ॥ १९ ॥

अेवं निवसतोः प्रेमशा दम्पत्यो रममाणयोः ।

अर्थाः कामास्तयोरसत्र सुभाय गृहादिकम् ॥ २० ॥

पश्चाद्भर्माः समारब्धास्ताभ्यां सन्तानउेतवे ।

गोभूडिरण्यवासांसि दीनेभ्यो यच्छतस्तदा ॥ २१ ॥

धनार्धं धर्ममार्गेण ताभ्यां नीतं तथापि य ।

न पुत्रो नापि वा पुत्री ततश्चिन्तातुरो बृशम् ॥ २२ ॥

अेकदा स द्विजो दुःखाद्गुहं त्यक्त्वा वनं गतः ।

मध्याह्ने तृषितो जतस्तडागं समुपेयिवान् ॥ २३ ॥

पीत्वा जलं निषण्णस्तु प्रजङ्घनेन कर्षितः ।

मुहुर्तादपि तत्रैव सन्न्यासी कश्चिदागतः ॥ २४ ॥

दृष्ट्वा पीतजलं तं तु विप्रो यातस्तदन्तिकम् ।

नत्वा य पादयोस्तस्य निःश्वसन् संस्थितः पुरः ॥ २५ ॥

यतिरुवाच

कथं रोदिति विप्र त्वं का ते चिन्ता बलीयसी ।

वद त्वं सत्वरं मख्यं स्वस्य दुःखस्य कारणम् ॥ २६ ॥

ब्राह्मण उवाच

किं ब्रवीमि ऋषे दुःखं पूर्वपापेन सञ्चितम् ।

मदीयाः पूर्वजास्तोयं कवोषणमुपभुञ्जते ॥ २७ ॥

मद्वत्तं नैव गृह्णन्ति प्रीत्या देवा द्विजदयः ।

प्रजङ्घनेन शून्योऽहं प्राणांस्त्यक्तुमिडागतः ॥ २८ ॥

धिञ्जिवितं प्रजडीनं धिञ्जुं य प्रजां विना ।

धिञ्जनं यानपत्यस्य धिक्कुलं सन्ततिं विना ॥ २९ ॥

पाल्यते या मया धेनुः सा वन्ध्या सर्वथा भवेत् ।

यो मया रोपितो वृक्षः सोऽपि वन्ध्यत्वमाश्रयेत् ॥ ३० ॥

यत्कुलं मद्गुहायातं तस्य शीघ्रं विनश्यति ।

निर्भाग्यस्थानपत्यस्य किमतो जिवितेन मे ॥ ३१ ॥

धृत्युक्त्वा स रुरोद्योश्चैस्तत्पार्श्वं द्युभपीडितः ।

तदा तस्य यतेश्चित्ते करुणाभ्रूद्रीयसी ॥ ३२ ॥

तद्भालाक्षरमालां य वाययामास योगवान् ।

सर्वं ज्ञात्वा यतिः पश्चाद्विप्रमूये सविस्तरम् ॥ ३३ ॥

यतिरुवाच

मुग्धाज्ञानं प्रजगृपं बलिष्ठा कर्मणो गतिः ।

विवेकं तु समासाद्य त्यज संसारवासनाम् ॥ ३४ ॥

शृणु विप्र मया तेऽद्य प्रारब्धं तु विलोकितम् ।

सप्तजन्मावधि तव पुत्रो नैव य नैव य ॥ ३५ ॥

सन्ततेः सगरो द्युभमवापाङ्गः पुरा तथा ।

रे मुग्धाद्य कुटुम्भाशां सन्त्यासे सर्वथा सुभम् ॥ ३६ ॥

ब्राह्मण उवाच

विवेकेन भवेत् किं मे पुत्रं देहि भवाद्यपि ।

नो येत्यजाम्यहं प्राणांस्त्वदग्रे शोकमूर्च्छितः ॥ ३७ ॥

पुत्रादिसुभलीनोऽयं सन्त्यासः शुष्क अवे हि ।

गृहस्थः सरसो लोके पुत्रपौत्रसमन्वितः ॥ ३८ ॥

एति विप्राग्रहं दृष्ट्वा प्राब्रवीत्स तपोधनः ।

चित्रकेतुर्गतः कष्टे विधिवेषविमार्जनात् ॥ ३९ ॥

न यास्यसि सुभं पुत्राद्यथा दैवहतोद्यमः ।

अतो लठेन युक्तोऽसि ध्यर्थिनं किं वदाम्यहम् ॥ ४० ॥

तस्याग्रहं समालोक्य हृलमेकं स दत्तवान् ।

एदं भक्षय पत्न्या त्वं ततः पुत्रो भविष्यति ॥ ४१ ॥

सत्यं शौचं दया दानमेकभक्तं तु भोजनम् ।

वर्षावधि स्त्रिया कार्यं तेन पुत्रोऽतिनिर्मलः ॥ ४२ ॥

अवेवमुक्त्वा यथौ योगी विप्रस्तु गृहमागतः ।

पत्न्याः पाणौ हृलं दत्त्वा स्वयं यातस्तु कुत्रचित् ॥ ४३ ॥

तरुणी कुटिला तस्य सभ्यग्रे य रुरोद ल ।

अडो चिन्ता ममोत्पन्नं कृलं याडं न भक्षये ॥ ४४ ॥
 कृलभक्षेण गर्भः स्याद्गर्भेणोदरवृद्धिता ।
 स्वल्पभक्षं ततोऽशक्तिर्गुडकार्यं कथं भवेत् ॥ ४५ ॥
 दैवाद्वाटि प्रजेद्ग्रामे पलायेद्गर्भिणी कथम् ।
 शुक्वन्निवसेद्गर्भस्तं कुक्षेः कथमुन्सृजेत् ॥ ४६ ॥
 तिर्यङ्घ्येदागतो गर्भस्तदा मे मरणं भवेत् ।
 प्रसूतौ दारुणं दुःखं सुकुमारी कथं सडे ॥ ४७ ॥
 मन्दायां मयि सर्वस्वं ननान्दा संडरेत्तदा ।
 सत्यशौचादिनियमो दुराराध्यः स दृश्यते ॥ ४८ ॥
 लालने पालने दुःखं प्रसूतायाश्च वर्तते ।
 वन्ध्या वा विधवा नारी सुष्मिनी येति मे मतिः ॥ ४९ ॥
 अेवं कुतर्कयोगेन तत्कृलं नैव भक्षितम् ।
 पत्या पृष्टं कृलं भुक्तं भुक्तं येति तथेदितम् ॥ ५० ॥
 अेकदा भगिनी तस्यास्तद्गृहं स्वेच्छयाऽऽगता ।
 तदग्रे कथितं सर्वं चिन्तयं मडती छि मे ॥ ५१ ॥
 दुर्भला तेन दुःखेन छ्यनुजे करवाणि किम् ।
 साभ्रवीन्मम गर्भोऽस्ति तं दास्यामि प्रसूतितः ॥ ५२ ॥
 तावत्कालं सगर्भेव गुप्ता तिष्ठ गृहे सुभम् ।
 वित्तं त्वं मत्पतेर्यच्छ स ते दास्यति बालकम् ॥ ५३ ॥
 षाण्मासिको मृतो बाल एति लोको वद्विष्यति ।
 तं बालं पोषयिष्यामि नित्यमागत्य ते गृहे ॥ ५४ ॥
 कृलमर्षय घेन्वै त्वं परीक्षार्थं तु साम्प्रतम् ।
 तत्तदायदितं सर्वं तथैव स्त्रीस्वभावतः ॥ ५५ ॥
 अथ कालेन सा नारी प्रसूता बालकं तदा ।
 आनीय जनको बालं रडस्ये धुन्धुलीं ददौ ॥ ५६ ॥
 तथा य कथितं भर्त्रे प्रसूतः सुभमर्भकः ।
 लोकस्य सुभमुत्पन्नमात्मदेवप्रजोदयात् ॥ ५७ ॥

ददौ दानं द्विजातिभ्यो जातकर्म विधाय य ।
 गीतवादित्रघोषोऽभूत्तद्वारे मङ्गलं बहु ॥ ५८ ॥
 भर्तुरग्रेऽब्रवीद्भाक्यं स्तन्यं नास्ति कुये मम ।
 अन्यस्तन्येन निर्दुग्धा कथं पुष्पामि बालकम् ॥ ५९ ॥
 मत्स्वसुश्च प्रसूतायाः भूतो बालस्तु वर्तते ।
 तामाकार्यं गृहे रक्ष सा तेऽर्भं पोषयिष्यति ॥ ६० ॥
 पतिना तत्कृतं सर्वं पुत्ररक्षाण्डेतवे ।
 पुत्रस्य धु-धुकारीति नाम मात्रा प्रतिष्ठितम् ॥ ६१ ॥
 त्रिमासे निर्गते याथ सा धेनुः सुषुषुवेऽर्भकम् ।
 सर्वाङ्गसुन्दरं दिव्यं निर्मलं कनकप्रभम् ॥ ६२ ॥
 दृष्ट्वा प्रसन्नो विप्रस्तु संस्कारान् स्वयमादधे ।
 मत्वाऽऽश्चर्यं जनाः सर्वे द्दिदृक्षार्थं समागताः ॥ ६३ ॥
 भाग्योदयोऽधुना जात आत्मदेवस्य पश्यत ।
 धे-वा बालः प्रसूतस्तु देवउपीति कौतुकम् ॥ ६४ ॥
 न ज्ञातं तद्रहस्यं तु केनापि विधियोगतः ।
 गोकर्णं तु सुतं दृष्ट्वा गोकर्णं नाम याकरोत् ॥ ६५ ॥
 क्रियत्कालेन तौ जातौ तरुणौ तनयावुभौ ।
 गोकर्णः पण्डितो ज्ञानी धु-धुकारी मखाभलः ॥ ६६ ॥
 स्नानशौचक्रियाडीनो दुर्भक्षी क्रोधवर्धितः ।
 दुष्परिग्रहकर्ता य शवडस्तेन भोजनम् ॥ ६७ ॥
 यौरः सर्वजनद्वेषी परवेशमप्रदीपकः ।
 लालनायार्भकान् धृत्वा सधेः कूपे न्यपातयत् ॥ ६८ ॥
 खिसकः शस्त्रधारी य दीनान्मानां प्रपीडकः ।
 याएडावाभिरतो नित्यं पाशडस्तः श्वसङ्गतः ॥ ६९ ॥
 तेन वेश्याकुसङ्गेन पितृन् वित्तं तु नाशितम् ।
 अेकदा पितरौ ताड्य पात्राणि स्वयमाडस्त ॥ ७० ॥
 तत्पिता कृपाणः प्रोत्थैर्धनडीनो रुरोद ह ।
 वन्ध्यत्वं तु समीचीनं कुपुत्रो दुःप्रदायकः ॥ ७१ ॥

क्व तिष्ठामि क्व गच्छामि को मे दुःखं व्यपोहयेत् ।
प्राणोऽस्त्यजामि दुःखेन हा कष्टं मम संस्थितम् ॥ ७२ ॥

तदानीं तु समागत्य गोकर्णो ज्ञानसंयुतः ।
भोधयामास जनकं वैराग्यं परिदर्शयन् ॥ ७३ ॥

असारः भलु संसारो दुःखरूपी विमोहकः ।
सुतः कस्य धनं कस्य स्नेहवान् ज्वलतेऽनिशम् ॥ ७४ ॥

न येन्द्रस्य सुभं किञ्चिन्न सुभं यङ्कवर्तिनः ।
सुभमस्ति विरक्तस्य मुनेरेकान्तश्रुविनः ॥ ७५ ॥

मुञ्चाज्ञानं प्रजगृह्यं मोहतो नरके गतिः ।
निपतिष्यति देहोऽयं सर्वं त्यक्त्वा वनं प्रज ॥ ७६ ॥

तद्भाक्ष्यं तु समाकर्ण्य गन्तुकामः पिताम्रवीत् ।
किं कर्तव्यं वने तात तत्त्वं वद सविस्तरम् ॥ ७७ ॥

अन्यदूपे स्नेहपाशे बद्धः पङ्कुरलं शठः ।
कर्मणा पतितो नूनं मामुद्धर दयानिधे ॥ ७८ ॥

गोकर्णो उवाच
देहेऽस्थिमांसरुधिरेऽभिमतिं त्यज त्वं
जायासुतादिषु सदा ममतां विमुञ्च
पश्यानिशं जगदिदं क्षणभङ्गनिष्ठं
वैराग्यरागरसिको भव भक्तिनिष्ठः ॥ ७९ ॥

धर्मं भजस्व सततं त्यज लोकधर्मान्
सेवस्व साधुपुरुषान् जलि कामतृष्णाम् ।
अन्यस्य दोषगुणयिन्तनमाशु मुञ्क्वा
सेवाकथारसमलो नितरां पिब त्वम् ॥ ८० ॥

अवे संसृतोऽस्तिवशतोऽपि गृहं विहाय
यातो वनं स्थिरमतिर्गतषष्टिवर्षः ।
युक्तो हरेरनुद्दिनं परियर्ययासौ
श्रीकृष्णमाप नियतं दशमस्य पाठात् ॥ ८१ ॥

इति श्रीपद्मपुराणे उत्तरभास्त्रे श्रीमद्भागवतमाहात्म्ये

विप्रमोक्षो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

सूत उवाच

पितर्युपरते तेन जननी ताडिता भृशम् ।

क्व वित्तं तिष्ठति ब्रूहि उनिष्ये वत्तया न येत् ॥ १ ॥

एति तद्वाक्यसन्नासाज्जनन्या पुत्रदुःખतः ।

कूपे पातःकुतो रात्रौ तेन सा निधनं गता ॥ २ ॥

गोकर्णस्तीर्थयात्रार्थं निर्गतो योगसंस्थितः ।

न द्रुपं न सुपुं तस्य न वैरी नापि बान्धवः ॥ ३ ॥

धुन्धुकाशी गृहेऽतिष्ठत् पञ्चपाण्यवधूवृतः ।

अत्युग्रकर्मकर्ता य तत्पोषणविमूढधीः ॥ ४ ॥

अेकदा कुलटास्तास्तु भूषणान्यभिलिप्सवः ।

तदर्थं निर्गतो गेडात् कामान्धो मृत्युमस्मरन् ॥ ५ ॥

यतस्ततश्च संदृत्य वित्तं वेश्म पुनर्गतः ।

ताभ्योऽयच्छत् सुवस्त्राणि भूषणानि किञ्चिन्ति य ॥ ६ ॥

अडुवित्तययं दृष्ट्वा रात्रौ नार्यो व्यथारयन् ।

यौर्यं करोत्यसौ नित्यमतो राजा अडीष्यति ॥ ७ ॥

वित्तं हृत्वा पुनश्चैनं मारयिष्यति निश्चितम् ।

अतोऽर्थगुमये गूढमस्माभिः किं न हन्यते ॥ ८ ॥

निहत्यैनं गृहीत्वार्थं यास्यामो यत्र कुत्रचित् ।

एति ता निश्चयं कृत्वा सुप्तं सम्बन्ध रश्मिभिः ॥ ९ ॥

पाशं कण्ठे निधायास्य तन्मृत्युमपयङ्कमुः ।

त्वरितं न ममारासौ चिन्तायुक्तास्तदाभवन् ॥ १० ॥

तमाङ्गारसमूलांश्च तन्मुषे छि विचिक्षिपुः ।
 अग्निज्वालातिदुःप्तेन व्याकुलो निधनं गतः ॥ ११ ॥
 तं देहं मुमुयुर्गतं प्रायः साडसिकाः स्त्रियः ।
 न ज्ञातं तद्गुह्यं तु केनापीदं तथैव य ॥ १२ ॥
 लोकेः पृष्टा वदन्ति स्म दूरं यातः प्रियो छि नः ।
 आगमिष्यति वर्षेऽस्मिन् वित्तलोभविकर्षितः ॥ १३ ॥
 स्त्रीणां नैव तु विश्वासं दृष्टानां कारयेद्बुधः ।
 विश्वासे यः स्थितो मूढः स दुःप्तेः परिभूयते ॥ १४ ॥
 सुधामयं वर्यो यासां कामिनां रसवर्धनम् ।
 बृहथं क्षुरधारामं प्रियः को नाम योषिताम् ॥ १५ ॥
 संलृत्य पित्तं ता याताः कुलटा बहुभर्तृकाः ।
 धुन्धुकारी बभूवाथ मडान् प्रेतः कुकर्मतः ॥ १६ ॥
 वात्याङ्गपधरो नित्यं धावन् दृशदृशोऽन्तरम् ।
 शीतातपपरिक्लिष्टो निराहारः पिपासितः ॥ १७ ॥
 न लेभे शरणं क्वापि डा दैवेति मुहुर्वदन् ।
 किञ्चिदालेन गोकर्णो मृतं लोकाद्बुध्यत ॥ १८ ॥
 अनाथं तं विदित्वैव गयाश्राद्धमयीकरत् ।
 यस्मिंस्तीर्थे तु संयाति तत्र श्राद्धमवर्तयत् ॥ १९ ॥
 अथं भ्रमन् स गोकर्णः स्वपुत्रं समुपेयिवान् ।
 रात्रौ गृह्याङ्गणे स्वमुमागतोऽलक्षितः परैः ॥ २० ॥
 तत्र सुप्तं स विज्ञाय धुन्धुकारी स्वबान्धवम् ।
 निशीथे दशयामास मडारौद्रतरं वपुः ॥ २१ ॥
 सङ्कम्भेषः सङ्कष्टस्ती सङ्कथ्य मडिषोऽभवत् ।
 सङ्कदिन्द्रः सङ्कथ्याग्निः पुनश्च पुरुषोऽभवत् ॥ २२ ॥
 वैपरीत्यमिदं दृष्ट्वा गोकर्णो धैर्यसंयुतः ।
 अयं दूर्गातिकः कोऽपि निश्चित्याथ तमभ्रवीत् ॥ २३ ॥
 गोकर्ण उवाच
 कस्त्वमुग्रतरो रात्रौ कुतो यातो दशाभिमाम् ।

किं वा प्रेतः पिशाचो वा राक्षसोऽसीति शंस नः ॥ २४ ॥

सूत उवाच

अेवं पृष्टस्तदा तेन रुरोद्योच्चैः पुनः पुनः ।
अशक्तो वयनोऽप्यारे संज्ञामात्रं यकार ७ ॥ २५ ॥

ततोऽञ्जलौ जलं कृत्वा गोकर्णस्तमुदीरयत् ।
तत्सेकाद्गतपापोऽसौ प्रवक्तुमुपयङ्गमे ॥ २६ ॥

प्रेत उवाच

अहं भ्राता त्वदीयोऽस्मि धुन्धुकारीति नामतः ।
स्वकीयेनैव दोषेण ब्रह्मत्वं नाशितं मया ॥ २७ ॥

कर्मणो नास्ति सङ्ख्या मे मडाज्ञाने विवर्तिनः ।
लोकानां लिंसकः सोऽहं स्त्रीभिर्दुःभेन मारितः ॥ २८ ॥

अतः प्रेतत्वमापन्नो दुर्दशां य वडाभ्यङ्गम् ।
वाताकारेण जुवामि दैवाधीनकलोदयात् ॥ २९ ॥

अहो बन्धो कृपासिन्धो भ्रातर्माभाशु मोक्षय ।
गोकर्णो वचनं श्रुत्वा तस्मै वाक्यमथाब्रवीत् ॥ ३० ॥

गोकर्ण उवाच

त्वदर्थं तु गयापिण्डो मया दत्तो विधानतः ।
तत्कथं नैव मुक्तोऽसि ममाश्चर्यमिदं मखत् ॥ ३१ ॥

गयाश्राद्धात्र मुक्तिश्चेदुपायो नापरस्त्वह ।
किं विधेयं मया प्रेत तत्त्वं वद सविस्तरम् ॥ ३२ ॥

प्रेत उवाच

गयाश्राद्धशतेनापि मुक्तिर्मे न भविष्यति ।
उपायमपरं कञ्चित्त्वं विचारय साम्प्रतम् ॥ ३३ ॥

एति तद्वाक्यमाकर्ण्य गोकर्णो विस्मयं गतः ।
शतश्राद्धैर्न मुक्तिश्चेदसाध्यं मोचनं तव ॥ ३४ ॥

एदानीं तु निजं स्थानमातिष्ठ प्रेत निर्भयः ।
त्वन्मुक्तिसाधकं किञ्चिदायस्मिन् विचार्य य ॥ ३५ ॥

धुन्धुकारी निजस्थानं तेनादिष्टस्ततो गतः ।

गोकर्णेश्चिन्तयामास तां रात्रिं न तदध्यगात् ॥ ३६ ॥

प्रातस्तमागतं दृष्ट्वा लोकाः प्रीत्या समागताः ।
तत्सर्वं कथितं तेन यज्जितं यं यथा निशि ॥ ३७ ॥

विद्वांसो योगनिष्ठाश्च ज्ञानिनो ब्रह्मवादिनः ।
तन्भुक्तिं नैव तेऽपश्यन् पश्यन्तः शास्त्रसंग्रह्यान् ॥ ३८ ॥

ततः सर्वैः सूर्यवाक्यं तन्भुक्तौ स्थापितं परम् ।
गोकर्णः स्तम्भनं यके सूर्यवेगस्य वै तदा ॥ ३९ ॥

तुभ्यं नमो जगत्साक्षिन् ब्रूहि मे भुक्तिर्हेतुकम् ।
तच्छ्रुत्वा दूरतः सूर्यः स्फुटमित्यभ्यभाषत ॥ ४० ॥

श्रीमद्भागवतान्भुक्तिः समाहं वाचनं कुरु ।
एति सूर्यवयः सर्वैर्धर्मरूपं तु विश्रुतम् ॥ ४१ ॥

सर्वेऽभ्रुवन् प्रयत्नेन कर्तव्यं सुकुरं त्विदम् ।
गोकर्णो निश्चयं कृत्वा वाचनार्थं प्रवर्तितः ॥ ४२ ॥

तत्र संश्रवणार्थाय देशत्रामाज्जना युयुः ।
पद्ग्वन्धवृद्धमन्दाश्च तेऽपि पापक्षयाय वै ॥ ४३ ॥

समाजस्तु मलाज्जातो देवविस्मयकारकः ।
यदैवासनमास्थाय गोकर्णोऽकथयत् कथाम् ॥ ४४ ॥

स प्रेतोऽपि तदा यातः स्थानं पश्यन्नितस्ततः ।
सप्तत्रय्यियुतं तत्रापश्यत्कीर्यकमुच्छ्रितम् ॥ ४५ ॥

तन्मूलच्छिद्रमाविश्य श्रवणार्थं स्थितो ङ्यसौ ।
वातरूपी स्थितिं कर्तुमशक्तो वंशमाविशत् ॥ ४६ ॥

वैष्णवं ब्राह्मणं मुष्यं श्रोतारं परिकल्प्य सः ।
प्रथमस्कन्धतः स्पष्टमाभ्यानं धेनुजोऽकरोत् ॥ ४७ ॥

दिनान्ते रक्षिता गाथा तदा चित्रं बभूव ह ।
वंशैकग्रन्थिभेदोऽभूत् सशब्दं पश्यतां सताम् ॥ ४८ ॥

द्वितीयेऽह्नि तथा सायं द्वितीयग्रन्थिभेदनम् ।
तृतीयेऽह्नि तथा सायं तृतीयग्रन्थिभेदनम् ॥ ४९ ॥

अेव सप्तद्विनैश्चैव सप्तग्रन्थिविभेदनम् ।
 कृत्वा स द्वादशस्कन्धश्रवणान् प्रेततां जडौ ॥ ५० ॥
 दिव्यरूपधरो जातस्तुलसीदाममण्डितः ।
 पीतवासा धनश्यामो मुकुटी कुण्डलान्वितः ॥ ५१ ॥
 ननाम भ्रातरं सद्यो गोकर्णमिति याब्रवीत् ।
 त्वयाहं मोचितो बन्धो कृपया प्रेतकश्मलात् ॥ ५२ ॥
 धन्या भागवती वार्ता प्रेतपीडाविनाशिनी ।
 समाहोऽपि तथा धन्यः कृष्णलोककूलप्रदः ॥ ५३ ॥
 कम्पन्ते सर्वपापानि समाहश्रवणे स्थिते ।
 अस्माकं प्रलयं सद्यः कथा येयं करिष्यति ॥ ५४ ॥
 आर्द्रं शुष्कं लघु स्थूलं वाऽऽमनःकर्मभिः कृतम् ।
 श्रवणं विदधेत्पापं पावकः समिधो यथा ॥ ५५ ॥
 अस्मिन् वै भारते वर्षे सूरिभिर्वेदसंसदि ।
 अकथाश्रावणं पुंसां निष्कलं जन्म कीर्तितम् ॥ ५६ ॥
 किं मोहतो रक्षितेन सुपुत्रेण बलीयसा ।
 अध्रुवेण शरीरेण शुकशास्त्रकथां विना ॥ ५७ ॥
 अस्थिस्तम्भं स्नायुबद्धं मांसशोणितलेपितम् ।
 यर्मावनद्धं दुर्गन्धं पात्रं मूत्रपुरीषयोः ॥ ५८ ॥
 जराशोकविपाकार्तं रोगमन्दिरमातुरम् ।
 दुष्पूरं दुर्धरं दुष्टं सद्योषं क्षणभङ्गुरम् ॥ ५९ ॥
 कृमिविड्भस्मसंज्ञान्तं शरीरमिति वर्णितम् ।
 अस्थिरेण स्थिरं कर्म कुतोऽयं साधयेन्न हि ॥ ६० ॥
 यत् प्रातः संस्कृतं यात्रं सायं तथ्य विनश्यति ।
 तदीयरससम्पुष्टे काये का नाम नित्यता ॥ ६१ ॥
 समाहश्रवणाल्लोके प्राप्यते निकटे हरिः ।
 अतो दोषनिवृत्त्यर्थमेतदेव हि साधनम् ॥ ६२ ॥
 बुद्धुदा एव तोयेषु मशका एव जन्तुषु ।
 जायन्ते मरणायैव कथाश्रवणवर्जिताः ॥ ६३ ॥

जडस्य शुष्कवंशस्य यत्र ग्रन्थिविभेदनम् ।
 चित्रं किमु तदा चित्तग्रन्थिभेदः कथाश्रवात् ॥ ६४ ॥
 भिद्यते लृट्यग्रन्थिश्लिथन्ते सर्वशंशयाः ।
 क्षीयन्ते यास्य कर्माणि समाह्रवाणो कृते ॥ ६५ ॥
 संसारकर्मालोपप्रक्षालनपटीयसि ।
 कथातीर्थे स्थिते चित्ते भुक्तिरेव भुधैः स्मृता ॥ ६६ ॥
 अेवं भ्रुवति वै तस्मिन् विमानमागमत्तदा ।
 वैकुण्ठवासिभिर्युक्तं प्रस्फुरदीप्तिमाण्डलम् ॥ ६७ ॥
 सर्वेषां पश्यतां भेजे विमानं धुन्धुलीसुतः ।
 विमाने वैष्णवान् वीक्ष्य गोकर्णो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६८ ॥
 गोकर्णो उवाच
 अत्रैव बलवः सन्ति श्रोतारो मम निर्मलाः ।
 आनीतानि विमानानि न तेषां युगपद्भुतः ॥ ६९ ॥
 श्रवाणं समभागेन सर्वेषामिह दृश्यते ।
 हृलभेदः कुतो जातः प्रभ्रुवन्तु हरिप्रियाः ॥ ७० ॥
 हरिदासा उच्युः
 श्रवाणस्य विभेदेन हृलभेदोऽत्र संस्थितः ।
 श्रवाणं तु कृतं सर्वैर्न तथा मननं कृतम् ॥ ७१ ॥
 हृलभेदस्ततो जातो भजनादपि मानद ।
 समरात्रमुपोष्यैव प्रेतेन श्रवाणं कृतम् ॥ ७२ ॥
 मननादि तथा तेन स्थिरचित्ते कृतं भृशम् ।
 अदृढं च उतं ज्ञानं प्रमादेन उतं श्रुतम् ॥ ७३ ॥
 सन्दिग्धो हि उतो मन्त्रो व्यग्रचित्तो उतो जपः ।
 अवैष्णवो उतो देशो उतं श्राद्धमपात्रकम् ॥ ७४ ॥
 उतमश्रोत्रिये दानमनायारुतं कुलम् ।
 विश्वासो गुरुवाक्येषु स्वस्मिन् दीनत्वभावना ॥ ७५ ॥
 मनोदोषजयश्चैव कथायां निश्चला मतिः ।

अेवमादि कृतं येत्स्यात्तदा वै श्रवणे क्लमम् ॥ ७६ ॥

पुनःश्रवान्ते सर्वेषां वैकुण्ठे वसतिर्भुवं
गोकर्णं तव गोविन्दो गोलोकं दास्यति स्वयम् ॥ ७७ ॥

अेवमुक्त्वा ययुः सर्वे वैकुण्ठं हरिकीर्तनाः ।
श्रावणे मासि गोकर्णः कथामूये तथा पुनः ॥ ७८ ॥

सामरात्रवतीं भूयः श्रवणं तैः कृतं पुनः ।
कथासामामौ यज्जतं श्रूयतां तस्य नारद ॥ ७९ ॥

विमानैः सऽऽ भक्तैश्च हरिराविर्भूयऽऽ ।
जयशब्दा नमःशब्दास्तत्रासन् भवस्तदा ॥ ८० ॥

पाञ्चजन्यध्वनिं यङ्के उर्षात्तत्र स्वयं हरिः ।
गोकर्णं तु समालिङ्ग्याकरोत् स्वसदृशं हरिः ॥ ८१ ॥

श्रोतृनन्यान् धनश्यामान् पीतकौशेयवाससः ।
किरीटिनः कुण्डलिनस्तथा यङ्के हरिः क्षणात् ॥ ८२ ॥

तद्ग्रामे ये स्थिता श्रुवा आश्रयाण्डालजतयः ।
विमाने स्थापितास्तेऽपि गोकर्णकृपया तदा ॥ ८३ ॥

प्रेषिता हरिलोके ते यत्र गच्छन्ति योगिनः ।
गोकर्णेन स गोपालो गोलोकं गोपवल्लभम् ॥ ८४ ॥

कथाश्रवणतः प्रीतो निर्ययौ भक्तवत्सलः ।
अयोध्यावासिनः पूर्वं यथा रामेण सङ्गताः ॥ ८५ ॥

तथा कृष्णेन ते नीता गोलोकं योगिदुर्लभम् ।
यत्र सूर्यस्य सोमस्य सिद्धानां न गतिः कदा ।
तं लोकं हि गतास्ते तु श्रीमद्भागवतश्रवात् ॥ ८६ ॥

भूमोऽद्य ते किं क्लवृन्दमुज्ज्वलं
समाडयज्ञेन कथासु सञ्चितम् ।

कर्णेन गोकर्णकथाक्षरे यैः
पीतश्च ते गर्भगता न भूयः ॥ ८७ ॥

वाताम्बुपुष्पाशिनदेषुशोषणै-
स्तपोभिरुगैश्चिरकालसञ्चितैः ।

योगैश्च संयान्ति न तां गतिं वै
समाडगाथाश्रवणेन यान्ति याम् ॥ ८८ ॥
 षट्तिहासमिमं पुण्यं शाण्डिल्योऽपि मुनीश्वरः ।
 पठते चित्रकूटस्थो ब्रह्मानन्दपरिप्लुतः ॥ ८९ ॥
 आप्यानमेतत्परमं पवित्रं
 श्रुतं सकृद्वै विदुडेदधौघम् ।
 श्राद्धे प्रयुक्तं पितृतृप्तिमावडे-
 न्नित्यं सुपाठाद्यपुनर्भवं च ॥ ९० ॥
 षति श्रीपद्मपुराणे उत्तरप्रश्ने श्रीमद्भागवतमाहात्म्ये
 गोकर्णमोक्षवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः - ६ ॥

कुमारा उचुः
 अथ ते सम्प्रवक्ष्यामः समाडश्रवणे विधिम् ।
 सडायाैर्वसुभिश्चैव प्रायः साध्यो विधिः स्मृतः ॥ १ ॥
 दैवज्ञं तु समाडूय मुडूर्तं पृच्छ्य यत्नतः ।
 विवाडे यादृशं वित्तं तादृशं परिकल्पयेत् ॥ २ ॥
 नभस्य आश्विनोर्ज्ञेयं मार्गशीर्षः शुचिर्नभाः ।
 अते मासाः कथास्मिन् श्रोतृणां मोक्षसूयकाः ॥ ३ ॥
 मासानां विप्र उयेयानि तानि त्याज्यानि सर्वथा ।
 सडायाश्चेतरे यात्र कर्तव्याः सोधमाश्च ये ॥ ४ ॥
 देशे देशे तथा सेयं वार्ता प्रेष्या प्रयत्नतः ।
 भविष्यति कथा यात्र आगन्तव्यं कुटुम्बिभिः ॥ ५ ॥
 दूरे उरिक्थाः केचिद्दूरे चाय्युतकीर्तनाः ।
 स्त्रियः शूद्राद्यो ये च तेषां भोधो यतो भवेत् ॥ ६ ॥

देशे देशे विरक्ता ये वैष्णवाः कीर्तनोत्सुकाः ।
 तेष्वेव पत्रं प्रेष्यं च तल्लेखनमितीरितम् ॥ ७ ॥
 सतां समाजो भविता सभरात्रं सुदुर्लभः ।
 अपूर्वरसत्रपैव कथा यात्र भविष्यति ॥ ८ ॥
 श्रीमद्भागवतपीयूषपानाय रसलम्पटाः ।
 भवन्तश्च तथा शीघ्रमायात प्रेमतत्पराः ॥ ९ ॥
 नावकाशः कदाचिद्येद्दिनमात्रं तथापि तु ।
 सर्वथाऽऽगमनं कार्यं क्षणोऽत्रैव सुदुर्लभः ॥ १० ॥
 अवेमाकारणं तेषां कर्तव्यं विनयेन च ।
 आगन्तुकानां सर्वेषां वासस्थानानि कल्पयेत् ॥ ११ ॥
 तीर्थे वापि वने वापि गृहे वा श्रवणं मतम् ।
 विशाला वसुधा यत्र कर्तव्यं तत्कथास्थलम् ॥ १२ ॥
 शोधनं मार्जनं भूमौर्षपनं धातुमण्डनम् ।
 गृहोपस्करमुद्धृत्य गृहकोणे निवेशयेत् ॥ १३ ॥
 अर्वाङ् पञ्चाहृतो यत्नादास्तीर्णानि प्रमेलेयेत् ।
 कर्तव्यो मण्डपः प्रोच्यैः कदलीभण्डमण्डितः ॥ १४ ॥
 कुलपुष्पदलैर्विष्वज्वितानेन विराजितः ।
 यतुर्दक्षु ध्वजारोपो बहुसम्पद्विराजितः ॥ १५ ॥
 उर्ध्वं सप्तैव लोकाश्च कल्पनीयाः सविस्तरम् ।
 तेषु विप्रा विरक्ताश्च स्थापनीयाः प्रबोध्य च ॥ १६ ॥
 पूर्वं तेषामासनानि कर्तव्यानि यथोत्तरम् ।
 वक्तुश्चापि तदा दिव्यमासनं परिकल्पयेत् ॥ १७ ॥
 उदङ्मुषो भवेद्भक्ता श्रोता वै प्राङ्मुभक्तस्तदा ।
 प्राङ्मुभक्षेद्भवेद्भक्ता श्रोता योदङ्मुभक्तस्तदा ॥ १८ ॥
 अथवा पूर्वदिग्ज्ञेया पूज्यपूजकमध्यतः ।
 श्रोतृणामागमे प्रोक्ता देशकालादिकोविदैः ॥ १९ ॥
 विरक्तो वैष्णवो विप्रो वेदशास्त्रविशुद्धिकृत् ।
 दृष्टान्तकुशलो धीरो वक्ता कार्योऽतिनिस्पृहः ॥ २० ॥

अनेकधर्मविभ्रान्ताः स्त्रैः पाप्माण्डवादिनः ।
 शुक्रशास्त्रकथोच्यारे त्याज्यास्ते यद्वि पण्डिताः ॥ २१ ॥
 वक्तुः पार्श्वे सडायार्थमन्यः स्थाप्यस्तथाविधः ।
 पण्डितः संशयच्छेत्ता लोकोधनतत्परः ॥ २२ ॥
 वक्त्रा क्षौरं प्रकर्तव्यं दिनादवाग्रतामये ।
 अरुणोदयेऽसौ निर्वर्त्य शौचं स्नानं समाचरेत् ॥ २३ ॥
 नित्यं सङ्क्षेपतः कृत्वा सन्ध्याद्यं स्वं प्रयत्नतः ।
 कथाविघ्नविघाताय गणनाथं प्रपूजयेत् ॥ २४ ॥
 पितृन् सन्तर्प्य शुद्ध्यर्थं प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।
 मण्डलं च प्रकर्तव्यं तत्र स्थाप्यो हरिस्तथा ॥ २५ ॥
 कृष्णमुद्दिश्य मन्त्रेण यरेत्पूजाविधिं कृमात् ।
 प्रदक्षिणमस्कारान् पूजान्ते स्तुतिमाचरेत् ॥ २६ ॥
 संसारसागरे मग्नं दीनं मां करुणानिधे ।
 कर्मभोड(ग्राह)गृहीताङ्गं मामुद्धर भवार्णवात् ॥ २७ ॥
 श्रीमद्भागवतस्थापि ततः पूजा प्रयत्नतः ।
 कर्तव्या विधिना प्रीत्या धूपदीपसमन्विता ॥ २८ ॥
 ततस्तु श्रीकृष्णं धृत्वा नमस्कारं समाचरेत् ।
 स्तुतिः प्रसन्नचित्तेन कर्तव्या केवलं तदा ॥ २९ ॥
 श्रीमद्भागवताभ्योऽयं प्रत्यक्षः कृष्ण एव हि ।
 स्वीकृतोऽसि मया नाथ मुक्त्यर्थं भवसागरे ॥ ३० ॥
 मनोरथो मदीयोऽयं सङ्कलः सर्वथा त्वया ।
 निर्विघ्नेनैव कर्तव्यो दासोऽहं तव केशव ॥ ३१ ॥
 अवं दीनवयः प्रोच्य वक्तारं याथ पूजयेत् ।
 सम्भूष्य वस्त्रभूषाभिः पूजान्ते तं च संस्तवेत् ॥ ३२ ॥
 शुक्ररूप प्रबोधज्ञ सर्वशास्त्रविशारद ।
 अतत्कथाप्रकाशेन मद्ज्ञानं विनाशय ॥ ३३ ॥
 तदग्रे नियमः पश्चात्कर्तव्यः श्रेयसे मुदा ।

समरात्रं यथाशक्त्या धारणीयः स अवेव छि ॥ ३४ ॥

वरणं पञ्चविप्राणां कथाभङ्गनिवृत्तये ।

कर्तव्यं तैर्दुर्योधनं द्वादशाक्षरविधया ॥ ३५ ॥

ब्राह्मणान् वैष्णवांश्चान्यान् तथा कीर्तनकारिणः ।

नत्वा सम्भूज्य दत्ताष्टाः स्वयमासनमाविशेत् ॥ ३६ ॥

लोकवित्तधनागारपुत्रयिन्तां व्युदस्य य ।

कथायित्तः शुद्धमतिः स लभेत् क्लममुत्तमम् ॥ ३७ ॥

आसूर्योदयमारभ्य सार्धत्रिप्रदरान्तकम् ।

वायनीया कथा सम्यग्धीरकण्ठं सुधीमता ॥ ३८ ॥

कथाविरामः कर्तव्यो मध्याह्ने घटिकाद्भयम् ।

तत्कथामनु कार्यं वै कीर्तनं वैष्णवैस्तदा ॥ ३९ ॥

मलमूत्रजयार्थं छि लघ्वाहारः सुभावलः ।

उविध्यान्नेन कर्तव्यो ह्येकवारं कथार्थिना ॥ ४० ॥

उपोष्य समरात्रं वै शक्तिश्चेच्छृणुयात् तदा ।

घृतपानं पयःपानं कृत्वा वै शृणुयात् सुभम् ॥ ४१ ॥

कृलाहारो वा श्राव्यमेकभक्तेन वा पुनः ।

सुभसाध्यं भवेद्यत्तु कर्तव्यं श्रवणाय तत् ॥ ४२ ॥

भोजनं तु वरं मन्ये कथाश्रवणकारकम् ।

नोपवासो वरः प्रोक्तः कथाविघ्नकरो यद्दि ॥ ४३ ॥

समाहप्रतिनां पुंसां नियमाञ्छृणु नारद

विष्णुदीक्षाविडीनानां नाधिकारः कथाश्रवे ॥ ४४ ॥

ब्रह्मचर्यमधःसुप्तिः पत्रावल्यां य भोजनं

कथासामौ भुक्तिं य कुर्यान्नित्यं कथाप्रती ॥ ४५ ॥

द्विदलं मधु तैलं य गरिष्ठान्नं तथैव य ।

भावदृष्टं पर्युषितं जल्यान्नित्यं कथाप्रती ॥ ४६ ॥

कामं क्रोधं मदं मानं मत्सरं लोभमेव य ।

दम्भं मोहं तथा द्वेषं दूरयेच्च कथाप्रती ॥ ४७ ॥

वेदवैष्णवविप्राणां गुरुगोप्रतिनां तथा ।
 स्त्रीराजमहतां निन्दां वर्जयेधः कथाप्रती ॥ ४८ ॥
 रजस्वलान्त्यजम्बेच्छपतितप्रात्यङ्केस्तथा ।
 द्विजद्विद्वेष्टभाष्यैश्च न वदेधः कथाप्रती ॥ ४९ ॥
 सत्यं शौचं दयां मौनमार्जवं विनयं तथा ।
 उदारमानसं तद्वदेवं कुर्यात् कथाप्रती ॥ ५० ॥
 दरिद्रश्च क्षयि रोगी निर्भाग्यः पापकर्मवान् ।
 अनपत्यो भोक्षकामः शृणुयाच्च कथामिमाम् ॥ ५१ ॥
 अपुष्पा काकवन्ध्या य वन्ध्या या य मृतार्भका ।
 स्रवद्गर्भा य या नारी तथा श्राव्यः प्रयत्नतः ॥ ५२ ॥
 अत्रेतेषु विधिना श्रावे तदक्षयतरं भवेत् ।
 अत्युत्तमा कथा द्रिव्या कोटियज्ञाङ्गलप्रदा ॥ ५३ ॥
 अत्रेवं कृत्वा प्रतविधिमुद्यापनमथाचरेत् ।
 जन्माष्टमीप्रतमिव कर्तव्यं कृलकाङ्क्षिभिः ॥ ५४ ॥
 अडिग्यनेषु लक्ष्मेषु प्रायो नोद्यापनाग्रजः ।
 श्रवणेनैव पूतास्ते निष्कामा वैष्णवा यतः ॥ ५५ ॥
 अत्रेवं नगाडयज्ञेऽस्मिन् समामे श्रोतृभिस्तदा ।
 पुस्तकस्य य वक्तुश्च पूजा कार्यातिभक्तितः ॥ ५६ ॥
 प्रसादतुलसीमावाः श्रोतृभ्यश्चाथ दीयताम् ।
 मृदङ्गतालललितं कर्तव्यं कीर्तनं ततः ॥ ५७ ॥
 जयशब्दं नमःशब्दं शङ्खशब्दं य कारयेत् ।
 विप्रेभ्यो याचकेभ्यश्च वित्तमन्नं य दीयताम् ॥ ५८ ॥
 विरक्तश्चेद्भवेच्छ्रोता गीता वाच्या परेऽलनि
 गृहस्थश्चेत्तदा लोभः कर्तव्यः कर्मशान्तये ॥ ५९ ॥
 प्रतिश्लोकं य जुडुयाद्विधिना दशमस्य य ।
 पायसं मधु सर्पिश्च तिलान्नादिकसंयुतम् ॥ ६० ॥
 अथवा उवनं कुर्याद्वायत्र्या सुसमाहितः ।
 तन्मयत्वात् पुराणस्य परमस्य य तत्त्वतः ॥ ६१ ॥

डोमाशक्तौ बुधो डौम्यं दधात्तत्कृलसिद्धये ।
 नानाच्छिद्रनिरोधार्थं न्यूनताधिकतानयोः ॥ ६२ ॥
 दोषयोः प्रशामार्थं य पठेन्नामसलस्रकम् ।
 तेन स्यात्तत्कृलं सर्वं नास्त्यस्मादधिकं यतः ॥ ६३ ॥
 द्वादश ब्राह्मणान् पश्चाद्भोजयेन्मधुपायसैः ।
 दधात्सुवर्णधनुं य प्रतपूर्णात्त्वडेतवे ॥ ६४ ॥
 शक्तौ कृलत्रयमितं स्वर्णसिंहं विधाय य ।
 तत्रास्य पुस्तकं स्थायं लिपितं ललिताक्षरम् ॥ ६५ ॥
 सम्पूज्यावाडनाद्यैस्तदुपचारैः सदक्षिणम् ।
 वस्त्रभूषणगन्धाद्यैः पूजिताय यतात्मने ॥ ६६ ॥
 आचार्याय सुधीर्दत्त्वा मुक्तः स्याद्भवबन्धनैः ।
 अेवं कृते विधाने य सर्वपापनिवारणे ॥ ६७ ॥
 कृलदं स्यात्पुराणं तु श्रीमद्भागवतं शुभम् ।
 धर्मकामार्थमोक्षाणां साधनं स्यान्न संशयः ॥ ६८ ॥
 कुमारा डियुः
 षति ते कथितं सर्वं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ।
 श्रीमद्भागवतेनैव भुक्तिमुक्ती करे स्थिते ॥ ६९ ॥
 सूत उवाच
 षत्युक्त्वा ते मडात्मानः प्रोयुर्भागवतीं कथां ।
 सर्वपापडरां पुण्यां भुक्तिमुक्तिप्रदायिनीम् ॥ ७० ॥
 शृण्वतां सर्वभूतानां समाडं नियतात्मनाम् ।
 यथाविधि ततो डेवं तुष्टुवुः पुरुषोत्तमम् ॥ ७१ ॥
 तदन्ते ज्ञानवैराग्यभक्तीनां पुष्टता परा ।
 तारुण्यं परमं याभूत् सर्वभूतमनोडरम् ॥ ७२ ॥
 नारदश्च कृतार्थोऽभूत् सिद्धे स्वीये मनोरथे ।
 पुलकीकृतसर्वाङ्गः परमानन्दसम्भृतः ॥ ७३ ॥
 अेवं कथां समाकण्य नारडो भगवत्प्रियः ।

प्रेमगद्गदया वाया तानुवाय कृताञ्जलिः ॥ ७४ ॥

नारद उवाच

धन्योऽस्यनृगृहीतोऽस्मि भवद्भिः करुणापरैः ।

अद्य मे भगवाँल्लब्धः सर्वपापहरो हरिः ॥ ७५ ॥

श्रवाणं सर्वधर्मोत्थो वरं मन्ये तपोधनाः ।

वैकुण्ठस्थो यतः कृष्णः श्रवणाद्यस्य लभ्यते ॥ ७६ ॥

सूत उवाच

अेवं भ्रुवति वै तत्र नारदे वैष्णवोत्तमे ।

परिभ्रमन् समायातः शुको योगेश्वरस्तदा ॥ ७७ ॥

तत्राययौ षोडशवार्षिकस्तदा

व्यासात्मजो ज्ञानमहाब्धिचन्द्रमाः ।

कथावसाने निजलाभपूर्णाः

प्रेमशा पठन् भागवतं शनैः शनैः ॥ ७८ ॥

दृष्ट्वा सदस्याः परमोरुतेजसं

सद्यः समुत्थाय ददुर्महासनम् ।

प्रीत्या सुरर्षिस्तमपूजयत् सुभं

स्थितोऽवदत् संशृणुतामलां गिरम् ॥ ७९ ॥

श्रीशुक उवाच

निगमकल्पतरोर्गलितं क्लृप्तं

शुकमुष्णामृतद्रवसंयुतम् ।

पिबत भागवतं रसमालयं

मुद्गुरळो रसिका भुवि भावुका ॥ ८० ॥

धर्मः प्रोज्झितकैतवोऽत्र परमो निर्मत्सराणां सतां

वेधं वास्तवमत्र वस्तु शिवदं तापत्रयोन्मूलनम् ।

श्रीमद्भागवते मडामुनिकृते किं वा परैरीश्वरः

सद्यो लुधवरोध्यतेऽत्र कृतिभिः शुश्रूषुभिस्तत्क्षणात् ॥ ८१ ॥

श्रीमद्भागवतं पुराणतिलकं यद्वैष्णवानां धनं

यस्मिन् पारमर्हस्थमेवममलं ज्ञानं परं गीयते ।

यत्र ज्ञानविरागभक्तिसहितं नैष्कर्म्यमाविष्कृतं

तच्छृण्वन् प्रपठन् विचारणोपरो भक्त्या विभुष्येन्नरः ॥ ८२ ॥

स्वर्गे सत्ये च कैलासे वैकुण्ठे नास्त्ययं रसः ।

अतः पिबन्तु सद्भक्त्या मा मा भुञ्ज्यत कर्त्तव्यम् ॥ ८३ ॥

सूत उवाच

येवं भ्रुवाणो सति भादरायणौ

मध्ये सभायां हरिराविरासीत् ।

प्रह्लादभक्त्युद्धवहाङ्गुनादिभिः

वृतः सुरर्षिस्तमपूजयन् तान् ॥ ८४ ॥

दृष्ट्वा प्रसन्नं मडदासने हरिं

ते यद्विरे कीर्तनमग्रतस्तदा ।

भवो भवान्या कमलासनस्तु

तत्रागमन् कीर्तनदर्शनाय ॥ ८५ ॥

प्रह्लादस्तालधारी तरलगतितया योद्धवः कांस्यधारी

वीणाधारी सुरर्षिः स्वरकुशलतया रागकर्तार्जुनोऽभूत् ।

धन्द्रोऽवादीन्मृदङ्गं जयजयसुकराः कीर्तनं ते कुमार

यत्रात्रे भाववक्ता सरसरयनया व्यासपुत्रो बभूव ॥ ८६ ॥

ननर्त मध्ये त्रिकमेव तत्र

भक्त्यादिकानां नटवस्तुतेजसाम् ।

अलौकिकं कीर्तनमेतदीक्ष्य

हरिः प्रसन्नोऽपि वयोऽभवीत्तत् ॥ ८७ ॥

भक्तो वरं भागवता वृणुध्वं

प्रीतः कथाकीर्तनतोऽस्मि साम्प्रतम् ।

श्रुत्वेति तद्वाक्यमतिप्रसन्नाः

प्रेमार्द्रचित्ता हरिमूर्धिरि ते ॥ ८८ ॥

नगाडगाथासु च सर्वभक्तै-

रेभिस्त्वया भाव्यमिति प्रयत्नात् ।

मनोरथोऽयं परिपूरणीय-

स्तथेति योक्त्वान्तरधीयताञ्ज्युतः ॥ ८९ ॥

ततोऽनभक्तश्चरणेषु नारद-

स्तथा शुकादीनपि तापसांश्च ।

अथ प्रदृष्टः परिनष्टमोडाः

सर्वे ययुः पीतकथामृतास्ते ॥ ९० ॥

भक्तिः सुताभ्यां सऽ रक्षिता सा

शास्त्रे स्वकीयेऽपि तदा शुकेन ।

अतो हरिर्भागवतस्य सेवना-

स्थितं समायाति छि वैष्णवानाम् ॥ ९१ ॥

दारिद्य्रदुःखज्वरदाहितानां

मायापिशायीपरिमर्दितानाम् ।

संसारसिन्धौ परिपातितानां

क्षेमाय वै भागवतं प्रगर्जति ॥ ९२ ॥

शौनक उवाच

शुकैर्नोक्तं कदा राज्ञे गोकर्णेन कदा पुनः ।

सुरर्षये कदा ब्राह्मैश्छिन्धि मे संशयं त्विमम् ॥ ९३ ॥

सूत उवाच

आकृष्णनिर्गमात् त्रिशद्वर्षाधिकगते कलौ ।

नवमीतो नभस्ये च कथारम्भं शुकोऽकरोत् ॥ ९४ ॥

परीक्षिञ्छ्रवाणान्ते च कलौ वर्षशतद्वये ।

शुद्धे शुभौ नवम्यां च धेनुजोऽकथयत्कथाम् ॥ ९५ ॥

तस्मादपि कलौ प्राप्ते त्रिशद्वर्षगते सति ।

त्रियुञ्जै सिते पक्षे नवम्यां ब्रह्मणः सुताः ॥ ९६ ॥

धृत्येतत्ते समाभ्यात् यत्पृष्टोऽहं त्वयानघ ।

कलौ भागवती वार्ता भवरोगविनाशिनी ॥ ९७ ॥

कृष्णप्रियं सकलकल्मषनाशनं च

मुक्त्यैकहेतुमिह भक्तिविलासकारि ।

सन्तः कथानकमिदं पिबतादरेण

लोके छितार्थपरिशीलनसेवया किम् ॥ ९८ ॥

स्वपुरुषमपि वीक्ष्य पाशहस्तं

वदति यमः किल तस्य कर्णमूले ।

પરિહર ભગવત્કથાસુ મતાન્
પ્રભુરહમન્યનૃણાં ન વૈષણવાનામ્ ॥ ૯૯ ॥

અસારે સંસારે વિષયવિષયસડ્ગાકુલધિયઃ
ક્ષણાર્ધ ક્ષેમાર્થ પિબત શુકગાથાતુલસુધામ્ ।
કિમર્થ વ્યર્થ ભો વ્રજત કુપથે કુત્સિતકથે
પરીક્ષિત્સાક્ષી યચ્છવણગતમુક્ત્યુક્તિકથને ॥ ૧૦૦ ॥

રસપ્રવાહસંસ્થેન શ્રીશુકેનેરિતા કથા ।
કણ્ઠે સમ્બધ્યતે યેન સ વૈકુણ્ઠપ્રભુર્ભવેત્ ॥ ૧૦૧ ॥

ઇતિ ચ પરમગુહ્યં સર્વસિદ્ધાન્તસિદ્ધં
સપદિ નિગદિતં તે શાસ્ત્રપુઞ્જં વિલોક્ય ।
જગતિ શુકકથાતો નિર્મલં નાસ્તિ કિઞ્ચિત્
પિબ પરસુખહેતોર્દ્વાદશસ્કન્ધસારમ્ ॥ ૧૦૨ ॥

એતાં યો નિયતતયા શૃણોતિ ભક્ત્યા
યશ્ચૈનાં કથયતિ શુદ્ધવૈષણવાગ્રે ।
તૌ સમ્યગ્વિધિકરણાત્ કલં લભેતે
યાથાર્થાન્ન હિ ભુવને કિમપ્યસાધ્યમ્ ॥ ૧૦૩ ॥

ઇતિ શ્રીપદ્મપુરાણે ઉત્તરખણ્ડે શ્રીમદ્ભાગવતમાહાત્મ્યે
શ્રવણવિધિકથનં નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૬ ॥

॥ સમાપ્તમિદં શ્રીમદ્ભાગવતમાહાત્મ્યં ॥

॥ ૐ તત્સદ્બ્રહ્માર્પણમસ્તુ ॥

GRETIL txt edited as per Gita Press edition
along with paaThabheda, by PSA Easwaran

Shrimad Bhagavata Mahatmyam
pdf was typeset on May 15, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

